

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 103

Ple del Parlament

Sessió 48, primera reunió, dimarts 30 de juny de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 48.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència i la consellera de Drets Socials i Inclusió.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral (seran substanciades el dia 1 de juliol, a les 9.00 h).
2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Comissió d'Economia i Finances. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 527,3).
3. Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 (tram. 200-00027/15). Comissió d'Economia i Finances. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 528, 3).
4. Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (tram. 202-00038/15). Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior. Debat i votació del dictamen de la comissió i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 439, 11; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 470, 130; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 503, 5).

5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible (tram. 270-00007/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de les esmenes presentades en lectura única. Text presentat (BOPC 503, 31).
6. Proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic (tram. 202-00019/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades. Text presentat (BOPC 115, 41).
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00327/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la gent gran (tram. 300-00330/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària (tram. 300-00324/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya (tram. 300-00329/15). Grup Mixt. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta (tram. 300-00325/15). Andrés Garcia Berrio, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el turisme (tram. 300-00326/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre (tram. 300-00328/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic (tram. 300-00331/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines (tram. 302-00267/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat (tram. 302-00268/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per a mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic (tram. 302-00269/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat (tram. 302-00270/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia (tram. 302-00271/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00272/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya (tram. 302-00275/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància (tram. 302-00273/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics (tram. 302-00274/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorítmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00264/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau. La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats i set diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi i les diputades Jeannine Abella i Xica, Laura Martínez Portell i Mercè Esteve i Pi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. Així mateix, les diputades Sara Jaurrieta Guarner i Susana Martínez Heredia, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Finalment, la diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària d'avui, 30 de juny. El diputat Salvador Illa Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió de l'1 de juliol. I la diputada Júlia Calvet Puig, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef per a la sessió del 2 de juliol al matí.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de 1.342 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Finalment, i en compliment del que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les

dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, en el període de gener a maig de 2026 trenta-nou persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident durant la jornada laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement de tots aquests treballadors.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut

300-00327/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Just per aquestes mateixes dates, consellera, farà un any va venir a comparèixer a la Comissió de Polítiques de Joventut. Compareixia a principis de juliol de l'any 2025, i des de llavors no ha tornat a acompanyar-nos en cap comissió. I de veritat que li dic que em sap molt greu, perquè parlar dels joves és parlar del futur d'aquest país. I com que des de Junts per Catalunya i des de la Joventut Nacionalista de Catalunya sí que creiem en els joves i hi creiem de debò, avui fem aquesta interpel·lació per poder abordar en el temps que tenim, en aquests minuts, quin és l'estat de la joventut a Catalunya.

Catalunya és i ha de seguir sent una terra d'oportunitats on els joves puguem desenvolupar el nostre projecte de vida; un país on no només s'hi pugui viure, sinó que s'hi pugui arrelar i prosperar. I per això des de Junts per Catalunya som molt conscients que el que necessitem són polítiques concretes per crear horitzons d'esperança i no d'incertesa en els joves del país, com són els que tenim ara mateix.

La nostra generació, la generació d'aquestes persones més joves, hem viscut crisi rere crisi, i això està impeding que molts joves puguin desenvolupar el projecte de vida com sempre s'havien imaginat o com sempre havíem somiat. No volem ser la generació que viu pitjor que la generació dels nostres pares, perquè simplement no ens ho mereixem; el que mereixem és poder afrontar el futur amb esperança, i no amb por. I, davant d'això, des de la JNC i des de Junts per Catalunya no ens quedem de braços creuats, sinó que treballem dia a dia per millorar la vida de la gent.

I ara sí que, entrant en la interpel·lació que avui li fem, voldríem abordar cinc aspectes que lidera el seu departament en matèria de polítiques de joventut. No sé si tindrè temps de tot a la primera intervenció; en tot cas, si no, ho deixaré també per a la rèplica.

El primer d'ells és que just aquest dijous, que és 3 de juliol, farà un any de l'aprovació del pla nacional de joventut de Catalunya. Aquest pla nacional, que és el que estableix aquests reptes de futur de les prioritats per a la joventut al nostre país, que són..., o que pretenen abordar els problemes reals dels joves de Catalunya. Parlem d'emancipació, parlem de benestar emocional i físic, parlem de participació juvenil i també parlem d'inclusió i equitat.

La llei de polítiques de joventut estableix que els plans nacionals tenen una durada de deu anys, amb una avaluació en el seu..., bé, a la meitat de la vida, en els cinc anys aquests. Vostès van aprovar el pla nacional el 2025, l'any anterior, que en lloc de preveure, com seria d'esperar, als deu anys a futur quina serà la previsió de la joventut a Catalunya, van fer-ho amb caràcter retroactiu, és a dir, aproven el 2025 un pla que regeix des de l'any 21 fins al 2030. Això una mica..., també ja li vam dir a la comissió en aquella ocasió, que ens sorprenia una mica aprovar un pla nacional amb efectes retroactius des de l'any 2021.

Però bé, com ja ha passat un any des de l'aprovació d'aquest pla nacional i com estem just a l'equador de vida d'aquest pla nacional de joventut de Catalunya, avui li volíem preguntar, consellera, quin és aquest grau d'execució, com estan fent vostès aquesta valoració del pla nacional, si de veritat és una prioritat per a aquest Govern. Perquè també just fa un any, consellera, li dèiem en aquella Comissió de Polítiques de Joventut que a aquest pla nacional el que calia és que hi haguessin accions concretes, i comptar amb el pressupost necessari per poder-lo desplegar perquè no quedés només en les línies mestres, com és el pla nacional.

Entenem que aquí entra en joc el pla d'actuacions, el pla d'actuacions que van aprovar, 2021-2026 –el van aprovar per acord de govern l'any passat–, que recull 454 actuacions concretes, aquest pla d'actuacions. I jo li volia preguntar també, consellera, si sap, d'aquestes actuacions, quantes d'elles són noves o són diferents a les actuacions que la Generalitat ja feia abans de l'aprovació d'aquest pla nacional,

perquè... Si no en té les dades, les hi puc donar jo mateixa: només vuitanta-vuit. És a dir, de 454 actuacions que preveu el pla d'actuacions, només vuitanta-vuit són noves. I això no són dades meves, sinó que són dades que vostès mateixos ens van donar davant d'una pregunta per escrit que els hi vam formular. Això vol dir que el vuitanta per cent de les actuacions que vostès estan duent a terme adreçades als joves de Catalunya són les de sempre, són les que es fan cada any, són les que fa anys i panys que es fan, i al final el que acredita és que no estan treballant per millorar la vida de les persones joves, perquè, evidentment, no estem millorant.

El que ens sembla també paradoxal des de Junts per Catalunya és que tota la feina que comporta l'aprovació d'un pla nacional, i en aquest sentit hi van participar diversos partits polítics quan estàvem al Govern, també el meu, quan toca..., a l'hora de concretar-ne les accions i d'aterrar-lo, que és una mica el que pretén el pla d'actuacions, ens quedem una mica amb el que sempre s'havia fet. Perquè si repetim i repetim el que sempre s'ha fet és difícil que aconseguim resultats diferents, com els que necessita la joventut d'aquest país. I al final el que ens acaba fent preguntar-nos una mica és si té sentit aprovar un pla nacional quan després l'anem a executar i ens quedem una mica en el que sempre s'havia fet i no anem més enllà. Perquè, malauradament, això el que alimenta és el desànim entre els joves, que veuen que, malgrat la situació que ells travessen, les cambres, el Govern, quan tenim aquesta capacitat legislativa, normativa, per poder desenvolupar polítiques..., al final aquestes no acaben tenint un impacte directe en el seu dia a dia.

I, en concret, avui volia detenir-me en un dels principals reptes que aborda aquest pla nacional com és el de l'emancipació juvenil, perquè, evidentment, la primera preocupació dels joves de Catalunya és no poder-se emancipar. També ja vaig dir-ho fa uns dies en una rèplica a una moció, el que cal a Catalunya per als joves és el binomi casa-feina, és futur. És simplement així de senzill, tot i que és molt complicat poder-ho abordar tot.

Començo a parlar de l'habitatge. En aquest sentit, sí que m'agradaria detenir-me en els préstecs a l'emancipació que han fet des del Govern. Ens sembla un encert –en aquest sentit, també dir-los-ho– que els hagin ampliat fins als quaranta anys, perquè, quan parlem de l'emergència que vivim en matèria d'habitatge, és evident que ja no

només afecta les persones joves i, per tant, que el topall dels trenta-cinc anys quedava curt, perquè no estem sabent donar-li la volta a aquesta emergència. Per tant, en aquest sentit és una bona notícia. Però també creiem que és necessari que en aquests préstecs a l'emancipació s'ampliï el llindar de renda per accedir-hi i també s'hi apliquin criteris de territorialitat, perquè no és el mateix el cost d'un habitatge a Barcelona que el que pot ser el cost d'un habitatge a Amer. I ara mateix això acaba perjudicant els joves de l'àrea metropolitana de Barcelona, que és on el cost de l'habitatge és més alt, i, evidentment, són aquests joves –que també és on viu més gent del país– que veuen que no poden quedar-se a viure allà on sempre havien viscut i on han crescut.

I, a la vegada, hi ha un altre vessant que ens preocupa, d'aquests préstecs a l'emancipació que vostès han dissenyat, que és que quan una persona jove adquireix un habitatge a preu de mercat ho fa amb una ajuda del Govern; aquesta ajuda l'haurà de retornar un cop hagi acabat de pagar el pis, però aquell habitatge passarà a formar part del parc públic d'habitatges de manera permanent. I, en aquest sentit, li diem que és evident que cal ampliar el parc públic d'habitatges de Catalunya, és que això és evident; ara bé, la manera de fer-ho, com ho dissenyen amb aquests préstecs de l'emancipació, comporta que vostès estiguin incrementant el parc públic d'habitatges a costa i a càrrec dels joves del país. I no pot ser que les polítiques socials d'habitatge vagin principalment a càrrec dels joves de Catalunya, perquè sembla que pretenguin maquillar les dades d'habitatge i passin la factura justament en aquell sector, en els joves, que són als que els hi costa més poder adquirir aquest primer habitatge, com dèiem. Per tant, sí que els hi demanàriem, consellera, que no carreguin el mort a qui ja més de per si els hi costa poder accedir a un primer habitatge, perquè és evident que el que ens cal és construir molt més habitatge públic que no s'ha fet fins ara.

I des de Junts per Catalunya també defensem des de la passada legislatura que el que ens cal és una estratègia nacional d'emancipació per al jovent. Proposarem mesures concretes en aquesta moció subsegüent a la interpel·lació que estic fent jo avui en matèria d'habitatge, però també en matèria de reduir la fiscalitat adreçada a que les persones joves puguin emancipar-se. Penso, en aquest sentit, en les bonificacions de l'IRPF per al lloguer jove, per a l'adquisició del primer habitatge, però també en l'ITP. I també impulsant aquest paquet fiscal jove, que ja també m'hi he

referit en alguna altra ocasió en aquesta cambra, que incorpori un programa d'exempcions i de bonificacions en el tram autonòmic de l'IRPF per als joves durant els primers anys d'activitat. Perquè, com deia, creiem que és important fer aquestes propostes amb l'objectiu de reduir la pressió fiscal als joves en les seves rendes, augmentar la renda disponible, garantir la retenció de talent, permetre aquesta emancipació i que els joves puguin desenvolupar el seu projecte de vida a Catalunya.

I en els minuts que em queden, consellera, canvio de tema radicalment, però sí que és un aspecte molt important per nosaltres, que també porta..., des de la Direcció General de Joventut que vostè lidera, com és el del lleure educatiu, i més tenint en compte el moment en el que estem. Recentment vostès han aprovat l'estratègia de reconeixement del lleure educatiu de base associativa i de base voluntària. I el lleure educatiu estem d'acord que és un dels grans actius que té aquest país, on els caus, els esplais i les entitats de lleure eduquen els infants en valors com el compromís, la responsabilitat o l'arrelament al territori, que és absolutament cabdal. I ho fan persones joves, de manera altruista, que es dediquen simplement a fer créixer les noves generacions del nostre país, i això és molt important. I des de Junts per Catalunya no podem fer res més que demanar que cal reconèixer i enfortir aquesta tasca que estan duent a terme des del lleure educatiu de cara al nostre futur, del jovent i del futur del país.

Però, ara bé, consellera, també hi ha un altre vessant del lleure educatiu que cal defensar i cal protegir. I, en aquest sentit, li pregunto molt directament on queden per a vostès les cases de colònies, on queden aquelles petites i mitjanes empreses del sector que presten serveis de lleure educatiu professional de manera majoritària, i més tenint en compte el context d'emergència que vivim enguany arran de la crisi educativa, on les cases de colònies manifesten de ple que tenen zero reserves per al curs vinent i com això els afecta en el seu dia a dia i afectarà la seva viabilitat. I, en aquest sentit, consellera, li pregunto què estan fent vostès per estar al costat..., i per revertir aquesta situació, quines són les mesures immediates que pretenen adoptar des del seu departament. Perquè siguem conscients que estem parlant de microempreses, estem parlant d'empreses familiars que si perden un any d'activitat, està en risc, com deia abans, la seva continuïtat de ple. I no poden fer inversions, no poden fer inversions en instal·lacions, no poden fer inversions en materials, no poden

contractar personal, han de recórrer a demanar crèdits. I és que la situació és molt greu, consellera.

Per això des de Junts per Catalunya li demanem què és el que pensen fer i quines són aquestes actuacions que pensen liderar, perquè, si no, també poden estar segurs que nosaltres en aquesta moció subsegüent que prepararem de cara al Ple següent incorporarem mesures, de la mateixa manera que ja vam fer-ho amb la moció d'Esquerra Republicana fa unes setmanes i que no ens van acceptar, però..., que necessàriament caldrà adoptar.

I, consellera, ho deixo aquí perquè se m'acaba el temps. Sí que després de la rèplica abordaré dos aspectes més que li volia comentar.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Diputada Urroz, moltes gràcies per la interpel·lació i per posar el focus en la política de joventut. Compartim, diputada, la importància d'aquesta política pública, la importància de tenir una mirada de joventut, una mirada de drets en tota l'acció de govern, i crec, des de la màxima humilitat, que aquest Govern, doncs, ha tingut aquesta vocació i així ho està fent des del primer dia.

Hi ha decisions que defineixen el futur d'un país, i una d'elles és ser capaços d'oferir oportunitats reals per a la gent jove. Quan una persona jove pot estudiar, pot treballar, pot accedir a un habitatge, pot desenvolupar el seu projecte de vida, no només millora la seva situació personal; també hi guanya el conjunt del país, en prosperitat, en cohesió i en capacitat de retenir talent. I això és precisament el que nosaltres entenem per «prosperitat compartida», que el creixement econòmic es tradueixi en oportunitats reals per arrelar-se, guanyar autonomia i construir un futur.

Fa unes setmanes, diputada, vostè deia que necessitem..., que els joves necessiten casa, feina, futur –em semblen una bona trilogia, no?, aquests objectius–, i això és

precisament el que des del primer dia treballem des del Govern, i les polítiques públiques que s'impulsen, doncs, així ho capten.

I com fem possible aquesta trilogia de casa, feina i futur? Doncs començo per la casa. Els joves, a Catalunya, tenen reptes històrics en l'àmbit de l'emancipació, però a ningú se li escapa que la crisi de l'habitatge ha agreujat aquesta situació. I per això una de les principals polítiques que impulsa aquest Govern, si no *la* política pública transversal, que dona una transversalitat central, jo diria, i defineix el Govern del president Illa, és la importància de fer front a la crisi de l'habitatge. I per això un dels primers paquets de mesures contundents és el pla Cinquanta Mil, que inclou una reserva del vint-i-cinc per cent d'habitatges per a les persones joves.

I aquesta aposta ja comença a donar resultats. La setmana passada el president Illa lliurava aquestes trenta-dues claus de trenta-dos habitatges de lloguer assequible a Sant Boi de Llobregat. I també va donar una dada molt contundent: sis de cada deu habitatges de protecció oficial construïts a Espanya el primer trimestre d'aquest any s'estan construint a Catalunya.

Però hem fet molt més i estem fent molt més, com, per exemple, reforçar el suport al lloguer. El bo de lloguer jove dona suport directe al pagament del lloguer amb 250 euros mensuals fins als trenta-cinc anys, i ja se n'han aprovat..., el 2025 se'n van aprovar 6.300 expedients, amb un import de gairebé 38 milions d'euros. I aquesta línia complementa també els ajuts de la Generalitat al lloguer dels joves que accedeixen al bo estatal: en conjunt, més de 21.000 joves amb suport directe i 74 milions d'euros destinats a facilitar l'emancipació.

La tercera política en àmbit d'habitatge jove són els préstecs d'emancipació que vostè, diputada, hi feia referència. I per això estem orgullosos d'haver ampliat l'edat, i també celebros que sigui una mesura que també celebra. Aquesta mesura, lligada amb tota la política d'habitatge que impulsa aquest Govern de la Generalitat, està enfocada a enfortir i reforçar que tota l'acció del Govern vagi a consolidar el parc públic d'habitatge, i per això aquesta mesura ha tingut aquest component. Si aquest component hagués estat molt perjudicial per a la gent jove, doncs, veuríem que no s'està demanant, que els préstecs d'emancipació no són efectius; de fet, alguns estudis previs o algunes persones deien que aquesta política no funcionaria perquè

els joves no ho demanarien. I el que estem veient és precisament el contrari: s'han signat 701 operacions, però hi ha 2.200 peticions, sol·licituds aprovades que esperen la seva tramitació. Per tant, un dels principals problemes que identifiquen la gent jove, i jo crec que tenim aquí cert consens que aquesta és la principal preocupació i el principal repte per a la gent jove, que és l'habitatge, jo crec que aquest Govern l'ha entomat amb decisió, amb contundència, amb innovació i des de diferents fronts.

El segon bloc és la feina, i aquí..., és un àmbit on hi ha hagut millores substancials en els darrers anys. Avui hi ha a Catalunya més de 670.000 joves treballant, el nombre més alt que hi ha a Catalunya des del primer trimestre del 2008. La meitat de la població jove té feina, gairebé set punts per sobre de la mitjana espanyola, i la taxa d'atur juvenil és del 15,9 per cent, molt lluny del màxim assolit durant la crisi, que va arribar a prop del quaranta per cent el 2012.

També s'ha millorat de manera dramàtica en la temporalitat. El 2021, el cinquanta-tres per cent dels joves estaven amb un contracte temporal, no tenien un contracte fix. Aquesta taxa s'ha reduït a gairebé la meitat, al vint-i-set, només el vint-i-set per cent dels joves tenen un contracte temporal.

I també, doncs, tenim altres avenços importants, com l'increment del salari mínim interprofessional, un seixanta-sis per cent d'augment des del 2018, fins a 1.200 euros, que beneficia de manera molt contundent la població jove, que, com bé indicava la diputada, comença la seva trajectòria professional sovint amb salaris més baixos. Per tant, aquí...

Tot això no ha estat fruit de la casualitat, ha estat fruit d'un conjunt de mesures que s'impulsen des de Catalunya però també des del Govern d'Espanya, que, amb la reforma laboral, la pujada del salari mínim i el foment d'una nova manera d'entendre l'economia, doncs, ha fet que la reactivació econòmica avui faci que els joves no tinguin el problema de la feina que podien tenir fa deu anys. Tenim altres problemes –com deia, l'habitatge, això sí que s'ha agreujat–, però la feina és un àmbit on hi ha hagut mesures molt contundents, i crec que també això s'ha de posar en valor.

També, diputada, feia referència a una mesura concreta sobre la fiscalitat. Jo aquí també convidaria a una reflexió, perquè precisament una modalitat fiscal progressiva fa que el percentatge que es paga d'impostos quan tens salaris baixos és menor que

quan tens salaris més alts. Aquesta és la progressivitat del sistema fiscal. Però això no només juga..., diguéssim, és un tret fonamental dels sistemes moderns de fiscalitat, que redistribueixen la renda des d'un component estàtic entre diferents persones en un moment determinat del temps, però també té un impacte important en el cicle de vida. El que vull dir amb això és que els joves ja paguen menys impostos com a percentatge a la seva renda, perquè quan són joves tenen salaris més baixos, i a mesura que augmenten els seus salaris en la seva progressió laboral ja paguen salaris més alts. Vull dir que aquest component d'abaixar encara més els impostos als joves, doncs, en certa mesura ja està passant gràcies a la progressivitat del sistema fiscal. Dit això, sempre podem pensar en impostos específics, com impostos de transmissions patrimonials enfocats a l'habitatge o altres qüestions que potser són més competència d'Economia, però que crec que són reflexions importants.

I el tercer àmbit, el futur, és un dels àmbits on des del Govern hem fet avenços importants reforçant l'educació dels joves, impulsant de manera molt destacada la formació professional. Una de les recomanacions principals en l'àmbit de foment de l'educació i del capital humà és impulsar la formació professional, i així ho hem fet, amb 7.500 noves places.

I també estem reforçant de manera molt contundent –ho ha explicat la consellera de Recerca moltes vegades– l'àmbit universitari, amb molta més inversió però també amb una mirada de justícia social. Hi ha hagut unes mesures per reduir els preus universitaris. Fa poques setmanes, fa pocs dies, vam anunciar la reducció dels preus universitaris per a les famílies monoparentals. Les famílies monoparentals tenen el doble de probabilitat d'estar en risc de pobresa amb relació a les altres famílies. I és d'aquesta manera com continuem construint no només una universitat pública més forta, però també..., fent-ho amb més justícia social.

Perquè per nosaltres impulsar els drets de la joventut és fonamental, però també és fonamental per nosaltres no deixar ningú enrere i tenir ben presents els joves d'arreu de Catalunya, dels pobles grans, dels pobles petits, però també d'aquells barris on tenen moltes vegades menys oportunitats.

I a la rèplica podem continuar conversant sobre el pla nacional de joventut, el lleure educatiu i les altres qüestions.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Consellera, en els deu minuts que ha tingut de rèplica la veritat és que no m'ha contestat, però ni s'ha aproximat a cap de les preguntes que li he formulat (*alguns aplaudiments*) en el meu torn d'intervenció. A veure si ara a la rèplica sí que podríem aprofundir-hi, perquè, si no, ens quedem sempre una mica a la superficialitat de les polítiques de joventut i no anem a concretar les polítiques que fan des del seu departament.

L'hi comentava –i faig una mica de repàs–: pla nacional de joventut de Catalunya, com valora la seva execució en aquest any de vigència, ja que estem a la meitat de vida d'aquest pla nacional. Pla d'actuacions 21-26, que acaba aquest any. Quan trauran el 27-30? Faran una avaluació prèvia del pla d'actuacions que acaba enguany? Lleure educatiu. No n'ha abordat cap dels aspectes i l'ha mencionat justament al final.

En matèria d'habitatge –també l'hi comentava–, el criteri de territorialitat en els préstecs a l'emancipació, per exemple. Vostè feia referència també a l'àmbit laboral. Des de Junts per Catalunya, també aprovat per aquest Parlament en un altre ple, es va aprovar crear aquest pla contra la precarietat juvenil, perquè sobretot el que tenen els joves és un problema a nivell salarial. Saben que des del meu grup parlamentari també defensem aquest salari mínim català, perquè justament la vida a Catalunya és diferent de la vida a altres punts de l'Estat espanyol.

I, en aquest sentit, i en els tres minuts que em queden, sí que li volia abordar dos punts més que es porten des de la Direcció General de Joventut, per si me'n pot fer també la rèplica en els seus cinc minuts.

El primer és amb relació al tema del contracte programa, el tema de la pròrroga que s'ha fet aquest any, que es va prorrogar tot menys aquelles fitxes de joventut perquè pròpiament tenen caràcter de subvenció i, per tant, no eren pròpiament prorrogables, i eren els ajuntaments qui havien de sol·licitar aquestes subvencions –ajuntaments,

consells comarcals...— per continuar desenvolupant les polítiques de joventut arreu del país. El passat dijous, 25 de juny, van notificar a tots els ajuntaments i consells comarcals la resolució d'aquesta subvenció. I jo volia preguntar-li, consellera, si té aquí també..., quin serà el calendari de pagament, perquè una cosa és que te'n notifiquin la resolució i l'altra és cobrar, i sobretot com pensen gestionar-ho de cara a l'any vinent.

Perquè el que és imprescindible és que els ens locals i comarcals del país tinguin el finançament necessari per seguir desenvolupant les polítiques de joventut, que ja ho fan, per poder tenir garantida la continuïtat de les oficines joves, però, sobretot sobretot, perquè els professionals en matèria de polítiques de joventut tinguin certa estabilitat, perquè són, al final, aquells que fan una gran feina al territori de contacte amb els joves, que hi tenen aquest vincle que ja han creat, i, per tant..., no és una cosa, aquest vincle, que es pugui crear d'un dia per l'altre, i l'estabilitat d'aquest personal és absolutament imprescindible. Perquè deu convenir amb mi que les polítiques de joventut no són polítiques de segona, sinó que són polítiques essencials també per a aquest país i, per tant, cal una millor planificació que la que vam fer l'any passat, on a novembre i desembre encara no sabien com es gestionaria a partir de gener de 2026.

I, en el temps que em queda, un altre aspecte que volia abordar és amb relació a la llei de foment de l'associacionisme, el desplegament d'aquesta llei, i també amb relació a la Convo. Començo per la part de la Convo, perquè enguany també s'ha anat tard a l'hora de sortir aquesta convocatòria de manera anticipada, com es feia altres anys. El motiu, en una pregunta per escrit que li vam adreçar nosaltres, ens deien que havia estat el volum d'expedients a tramitar amb motiu de la pròrroga anterior, però l'altre dia, en la interpel·lació de la companya d'Esquerra Republicana Mar Besses, li van dir que el problema havia estat la no aprovació dels pressupostos, que ho havia fet endarrerir tot plegat. Llavors, jo li preguntaria quin és el motiu, si és l'un o és l'altre o són els dos, però també si ens ho pot clarificar.

I, en aquest sentit, també li pregunto si sap quan es notificaran les resolucions provisionals d'aquestes subvencions, que se'n veuen beneficiades sobretot entitats juvenils, perquè també estem ja gairebé a les portes del mes de juliol. I quin serà

aquest calendari de pagament, perquè també ens van dir que seria abans del mes d'agost, i preguntar-li si això realment serà així, tal com s'hi van comprometre.

I, amb relació a la llei de desplegament de l'associacionisme, també els vam preguntar quin seria aquest calendari d'execució, tenint en compte que és una llei que es va aprovar ja fa dos anys i no hem vist el seu desplegament. Ens comentaven que estaven fent aquests treballs previs de planificació per iniciar el procediment jurídic de creació de l'agència de foment de l'associacionisme, que és la que preveu la llei. Jo li volia preguntar en aquest sentit, consellera, com han passat dos anys, en quin punt concretament es troba al desplegament d'aquesta llei.

I, en aquest sentit, res, demanar-li que, si us plau, a la seva rèplica pugui concretar i respondre a alguna de les preguntes concretes que jo li he adreçat.

Gràcies.

El president

Per respondre a la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, doncs, com li deia abans, els deu minuts també passen ràpids, i intentaré en aquests cinc minuts respondre de manera més concreta a les preguntes.

Sobre el pla nacional de joventut, en fem una valoració molt positiva. És cert que aquest pla nacional de joventut, doncs, quan vam assumir govern, estava molt treballat, ja hi havia una base en la qual construir, i la nostra vocació va ser aprovar-lo de la manera més àgil possible, perquè hi havia tota una feina prèvia i creïem que la clau era posar en marxa les mesures, i per això no vam voler tornar a començar de zero. Tots els que hem tingut responsabilitats de govern som conscients del que es triga a fer un d'aquests plans, perquè també es vol fer des del màxim consens amb les entitats, amb tot l'espectre parlamentari, i, per tant, volíem agafar aquesta inèrcia per aprovar aquest pla al més aviat possible i enfocar-nos en les mesures. I per això no es va tornar a començar de zero i es va agafar el pla amb la temporalitat que ja tenia aquell pla.

I també fruit d'això, doncs..., moltes de les mesures que estaven incloses en aquell pla, lògicament, venien d'aquesta inèrcia i d'aquests treballs previs. Però això el que reflecteix és la vocació del Govern d'anar per feina, d'aprofitar tot el que s'hagi fet abans i hagi funcionat, i reforçar-ho i continuar pensant en el futur. I per això aquest pla d'actuació contenia algunes mesures noves, però no totes.

Ara la clau és aquest pla d'actuació 2027-2030 en el qual estem treballant, i està molt avançat i esperem que en els propers mesos el puguem posar a disposició. I aquí veurem que hi ha un percentatge més alt de mesures de joventut; algunes d'elles, doncs, reflectint les que he explicat en la primera part de la meva intervenció.

Estem d'acord en aquest missatge que també s'ha d'innovar en polítiques de joventut i no repetir el que s'ha fet sempre. I precisament, com deia, algunes de les mesures que he esmentat abans són mesures noves, com per exemple els préstecs d'emancipació. Que és una mesura que s'ha de continuar avaluant i veure com perfeccionar-la? Totalment d'acord. Aquest aspecte de la territorialitat i de posar diferents llindars en diferents parts del territori ja es fa en els ajuts de lloguer, per exemple, no? Doncs potser és una manera d'evolucionar aquests préstecs d'emancipació perquè tinguin en compte les diferències en el preu de l'habitatge. És una qüestió que traslladaré a Economia, però crec que es pot valorar.

Intento anar ràpid, també. Estem totalment d'acord que el lleure educatiu és un dels grans actius del nostre país, i jo crec que amb el temps encara ens n'adonarem més. Precisament la setmana passada em vaig reunir amb les entitats de lleure per veure la situació i veure com ho continuem impulsant.

I, sobre el tema també de les cases de colònies o aquest lleure de vessant més empresarial, precisament he estat en diverses converses, en coordinació amb Empresa i Treball i Educació i Presidència, per veure com abordem la situació d'aquestes empreses, perquè som conscients que tot el lleure educatiu és necessari i no podem desaproveitar aquest actiu que tenim, i en el moment de dificultats que estan passant, doncs, hem de veure com recolzar i mantenir aquesta part.

Sobre les subvencions del contracte programa, ja ho he explicat, les resolucions..., el calendari precís de pagament no el tinc ara aquí, però em consta que s'està treballant i està molt avançat. I la clau per al proper any, doncs, serà tenir el nou contracte

programa. Un cop tinguem el nou contracte programa tancat amb un acord amb les entitats municipalistes, serà la manera que puguem ja donar aquesta claredat que necessita el món local. Llavors, aprofito la situació per intentar recolzar, també des de tot l'espectre parlamentari, aquest avenç tan important que ha de suposar que ens posem d'acord i ens posem a treballar en aquest nou contracte programa que és de drets socials. És fonamental.

Els endarreriments de la Convo. Doncs, com deia abans, tothom que té responsabilitats, ha tingut responsabilitats a l'Administració, sap les dificultats que sorgeixen. La manca de pressupostos, els volums de sol·licituds han estat dos factors claus. També el concurs de trasllats. Això és un tema potser per a un altre dia, però a tota la Generalitat hi ha hagut un concurs de trasllats on un percentatge elevadíssim de la funció pública ha canviat durant 2025, i això ha comportat unes dificultats de la maquinària interna molt destacades. És un tema puntual per a l'estabilització dels funcionaris, que és una bona notícia, però l'any que et toca fer això és molt difícil.

L'agència de foment de l'associacionisme i tot el que té a veure amb l'associacionisme és un dels altres pilars i actius del nostre país que des del Govern estem totalment compromesos en avançar, i així ho fem i ho continuarem fent, i hi podem aprofundir en qualsevol moment.

Moltíssimes gràcies.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gent gran.

Interpel·lació al Govern sobre la gent gran

300-00330/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Avui vull parlar d'un dels grans reptes de Catalunya, un repte que no és de futur sinó una realitat present, un repte que va més enllà del Departament de Drets Socials i que interpel·la el conjunt

del Govern, perquè parlar de gent gran és, en definitiva, parlar del model de país que volem construir.

Consellera, fa temps que em ronda una pregunta pel cap, i és: com volem envellir? No és una pregunta només per a persones grans; és una pregunta que ens ha d'interpel·lar a tots i totes perquè, si tenim sort d'arribar-hi, un dia tots serem persones grans. Volem una Catalunya que només actuï quan apareix la dependència? O volem una Catalunya que garanteixi que les persones puguin envellir amb autonomia, amb drets, salut, participació i dignitat?

Per Esquerra Republicana aquesta no és una qüestió sectorial, és una qüestió de país, perquè la manera com una societat tracta la seva gent gran diu molt més dels seus valors que qualsevol altre discurs institucional. Diu si som una societat que cuida o una societat que arriba tard, diu si acompanya o abandona, si reconeix o invisibilitza. I, consellera, durant massa temps hem abordat la realitat de la gent gran únicament des de la perspectiva de la dependència, i aquest ha estat, al nostre entendre, el primer gran error.

Les persones grans no són un problema que cal gestionar. Són una generació que ha construït Catalunya, una generació que va aixecar escoles, hospitals, barris i pobles; la generació que va treballar tota una vida perquè avui tinguem el país millor; la generació que va cuidar i continua cuidant; la generació que sosté famílies i continua sostenint famílies, comunitat, xarxa de suport. I, malgrat tot això, massa sovint continuen sent invisibles per a les polítiques públiques.

Catalunya viu un canvi demogràfic profund. Més d'una cinquena part de la població té més de seixanta-cinc anys, i la projecció indica que aquesta proporció continuarà en augment en les properes dècades. I això no és un problema, és un èxit col·lectiu. Vivim més anys gràcies als avenços socials, sanitaris i científics, però el repte no només és afegir més anys a la vida, és afegir vida als anys, i això segueix sent una mirada política. Perquè la pregunta que ens hem de fer ha de ser o és per nosaltres ben clara: estem preparats com a país per poder garantir que aquests anys els puguem viure amb qualitat, autonomia i dignitat? Perquè no podem continuar parlant de polítiques per a gent gran només quan parlem de dependència, residències o

serveis assistencials; parlar de gent gran és parlar d'habitatge, de mobilitat, de salut, de cultura, de digitalització, de participació, de comunitat..., en definitiva, de drets.

I, consellera, durant els darrers mesos he tingut l'oportunitat de reunir-me amb diferents entitats de gent gran i, en especial, amb el consell de la gent gran de la meua comarca, del Maresme, i els hi puc assegurar que en aquestes reunions, en aquestes trobades, aprens molt més i coneixes molt més la realitat que amb qualsevol informe sobre l'àmbit. I, parlant amb ells, el que ells demanen no és una altra..., que no siguin invisibles. El que demanen no és un privilegi. M'han demanat poder continuar vivint a casa seva el màxim de temps possible. M'han demanat poder agafar el transport públic que els hi permeti arribar al CAP, a l'hospital o al casal sense dependre d'algun familiar. Demanen carrers accessibles, bancs per descansar i, sobretot, també demanen pobles pensats també per a qui camina més a poc a poc.

M'han parlat de la por de quedar-se sols, de la dificultat de fer tràmits cada vegada més digitalitzats, de les llargues esperes de la dependència, però hi ha una frase que a mi personalment m'ha quedat gravada i també me l'han repetit en aquest hemicicle la passada setmana, en una visita parlamentària al Casal d'Ocata, del meu poble, i diu: «Najat, no volem que decideixin per nosaltres. Volem que decideixin *amb* nosaltres.» I aquesta és la frase que resumeix millor que cap altra cosa quin ha de ser aquest canvi de paradigma. I les persones grans no volen ser només receptors de serveis. Volen continuar participant, volen continuar decidint i volen continuar sent els protagonistes del seu projecte de vida.

I això ens preocupa, consellera, perquè, malgrat la creació de la Direcció General de Gent Gran, encara..., sigui difícil identificar quin és el lideratge que està exercint. Perquè d'Esquerra Republicana..., nosaltres vam valorar molt positivament aquesta decisió, però una estructura administrativa només té sentit si es tradueix en polítiques reals i resultats concrets. I per això li pregunto, consellera: quin és el full de ruta d'aquesta direcció general?, quins objectius mesurables s'ha fixat?, quines polítiques transversals està liderant? I, sobretot, consellera, quin és l'impacte real que té avui en la vida de les persones grans del nostre país?

Perquè la gent gran no necessita organismes; necessita més drets efectius, necessita més serveis que arribin a temps i necessita menys burocràcia i més proximitat. I

necessita que també el país estigui preparat per envellir o per a aquest envelliment que ja està aquí. I aquest dret d'envellir ha de fer-se també de forma digna i garantint que qualsevol persona que vulgui pugui fer-ho a la seva pròpia llar.

Consellera, un dels grans reptes del nostre temps és la soledat no desitjada, i a Catalunya centenars de milers de persones grans viuen..., i moltes d'elles pateixen una soledat que no han triat. I això no és una qüestió emocional, és una realitat, és un factor de risc de salut física i mental. I és per això que des d'Esquerra Republicana considerem que necessitem una estratègia nacional de lluita contra la soledat no desitjada en coordinació amb els serveis socials, salut, món local i la comunitat.

Però també hi ha una altra realitat encara més invisible, i és el maltractament i la violència en contra de les persones grans. Fa pocs dies commemoràvem el dia internacional de presa de consciència sobre l'abús i el maltractament de les persones grans, però el que és important no és el dia, consellera; el que és important és la resta de l'any. Perquè sabem que hi han persones grans que pateixen violència física, psicològica, econòmica, negligència i abandonament. I sabem que tampoc els hi és fàcil poder-ho denunciar, perquè sovint passa en un entorn molt proper. Consellera, coneixem casos que no volen denunciar el seu familiar, tot i saber que el que estan patint és un tipus de maltractament. I sabem també que l'edatisme continua sent massa present a la societat, consellera. I per això li preguntem: què està fent vostè en clau de sensibilització per poder sensibilitzar la ciutadania en clau d'edatisme?

Per altra banda, consellera, també el que valorem i el que creiem que, almenys al nostre entendre, així ha de ser..., creiem que ha d'haver-hi una estratègia catalana específica de prevenció, de detecció i abordatge dels maltractaments a les persones grans, amb protocols unificats, formació professional i recursos especialitzats, i per això també..., parlar del bon tracte i fomentar la cultura de la igualtat de tracte i no-discriminació en l'àmbit que ens ocupa. Perquè la millor política contra el maltractament és la cultura del bon tracte, consellera. I per això, consellera, nosaltres creiem que el bon tracte és també no haver d'esperar mesos per a una resposta que ha arribat tard, el bon tracte és poder viure en el teu barri i el bon tracte també és poder accedir a un recurs residencial sense amagar el que ets o que et respectin tal com ets, consellera.

Des d'Esquerra Republicana defensem una altra manera d'atendre l'envelliment, com hem dit, basat en drets bàsics, que són l'autonomia, la participació i la dignitat. I això, consellera, no és el que hem vist, perquè hem comentat que el president Illa va anunciar en la primera commemoració del seu mandat, el Dia Internacional de la Gent Gran, la creació d'una direcció general; un any després no es va fer el nomenament i dos anys després –que és quasi avui– tampoc tenim clar què és el que realment està fent aquesta direcció general. I per això, consellera, nosaltres ja li avancem que proposarem un pacte nacional per l'envelliment a Catalunya en la nostra propera ocasió.

I també, consellera (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president–, li voldríem fer una darrera pregunta, i és que... No va només de què farà el seu departament perquè, com li he dit, és un tema de país; la pregunta és quin país vol construir el seu Govern per a les persones grans.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit és el torn de resposta de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Driouech, moltes gràcies per posar aquest tema tan important, tan cabdal, sobre la taula. Avui, a més, hem tingut aquesta maca combinació de parlar de joventut i ara parlar de gent gran, dos temes fonamentals.

I estic d'acord que l'àmbit de la gran transformació que està vivint la nostra societat amb l'envelliment de la població és una realitat que, hi estic d'acord, de vegades sembla invisibilitzada. No obre grans titulars, però és una de les grans transformacions que estem vivint. Una realitat que..., jo he dit diverses vegades que com entomem aquest repte definirà la nostra generació.

I la vocació del Govern ha estat des del primer dia posar els llums llargs, avaluar què és el que necessitem fer en aquest àmbit. I també li reconec, diputada, que en una primera fase d'aquesta legislatura hem entomat l'àmbit de les polítiques de gent gran que requerien un abordatge més urgent en l'àmbit de dependència, en l'àmbit de

cures, en l'àmbit d'avançar en l'equiparació salarial, el concert de places, redimensionar els serveis. Això és una de les parts de la política de gent gran que necessita Catalunya, una part fonamental, però no és l'única part.

Perquè, com bé ha expressat la diputada, hi ha tot un altre ventall de polítiques públiques que s'ha de recolzar i s'ha d'organitzar en l'àmbit de fomentar aquesta estratègia, aquesta societat longeva, aquesta societat que encara no està en una situació de dependència però que és un col·lectiu cada cop més gran, amb unes inquietuds determinades, unes necessitats determinades. I precisament per això el president de la Generalitat va agafar aquest compromís de la creació de la Direcció General de Gent Gran, així va ser una realitat, i portem, doncs..., una direcció general, per cert, que hi vam aconseguir una persona..., el seu lideratge independent, amb una contribució professional molt substancial, i que està aportant molta innovació i una mirada nova a aquestes polítiques públiques, i que està treballant de valent en plasmar totes aquestes polítiques en, com deia –ho apuntava abans–, l'estratègia de societat longeva, una estratègia que el Govern Aragonès va encetar la seva tramitació, que nosaltres hem accelerat i que està en una fase, com deia, avançada.

Ho ha explicat molt bé la diputada. Tenim un èxit col·lectiu, que és l'allargament de l'esperança de vida –amb sort viurem vuitanta, noranta o fins i tot cent anys–, però ara el repte és assegurar-nos que aquest allargament de la vida suposa un allargament de la dignitat, del benestar i d'estar en unes bones situacions. L'objectiu del Govern és assegurar que aquest allargament de l'esperança de vida faci que tinguem un bon envelliment, com no podia ser d'una altra manera. I aquí és on entra en joc la importància de l'àmbit social. Gràcies a la ciència, la tecnologia i a la joia de la corona que té el nostre estat del benestar en l'àmbit de salut vivim més anys, això sembla que sabem com fer-ho, però ara el repte és allargar en benestar i assegurar i garantir que puguem envellir a casa, envellir al nostre barri, a la nostra comunitat, amb uns bons serveis, amb un habitatge adequat a les nostres necessitats canviants, amb una comunitat amb relacions socials, amb un bon model de cures. I això és el que la nostra generació ha d'entomar com un dels principals reptes de la política pública, que ha de fer un salt qualitatiu.

Quins són els eixos centrals d'aquesta Direcció General de Gent Gran? Doncs primer de tot entomar, com deia, la importància de les condicions de vida de l'envelliment. La qualitat de vida de les persones grans, com deia, no només depèn de que tinguin un bon quadre clínic i una cronicitat controlada, sinó també poder sortir de casa, tenir transport públic, tenir un centre d'atenció primària proper, tenir espais comunitaris... I aquí tenim també la visió i la responsabilitat d'entendre que no tothom té les mateixes possibilitats de tenir un bon envelliment. La desigualtat també juga un paper clau, quan parlem de la nostra gent gran. No tothom arriba a la vellesa amb els mateixos recursos; segons dades del Banc d'Espanya, la disparitat en patrimoni entre la població gran és més àmplia que en altres etapes d'edat. I també hi ha una dimensió territorial molt important: no és el mateix envellir en un barri o en un poble ben connectat i amb fàcil accés a determinats serveis que en un nucli aïllat o en un entorn que no ha desenvolupat aquestes estratègies de comunitat i de serveis públics. Per tant, aquesta és una peça clau.

L'altra peça fonamental és garantir el bon tracte i combatre l'edatisme. Una de les primeres qüestions que estem abordant és l'aspecte de les dades, perquè, com també apuntava la diputada, de vegades ni tan sols tenim dades de quin és el grau de maltractament, és una realitat invisibilitzada. I així com en altres àmbits, com per exemple ho hem pogut veure amb la violència masclista, que quan s'han començat a posar les dades s'ha començat a transformar la realitat, crec que en l'àmbit de l'edatisme i del maltractament a la gent gran encara no estem aquí. Una de les línies de treball és començar a tenir dades més completes sobre aquesta realitat de maltractament psicològic o físic, perquè aquest maltractament no és només físic, moltes vegades és la manca de reconeixement de les persones grans com a subjectes de drets, la manca d'autonomia, negar que tenen capacitat de decidir, el dret a ser escoltats, la participació en les decisions col·lectives... I, per tant, aquest és un dels altres eixos fonamentals que volem reforçar des d'aquesta direcció general.

El tercer bloc és la soledat, la lluita contra la pandèmia del nostre temps o una de les pandèmies del nostre temps, que és la soledat no desitjada. Una soledat que també té una línia de gènere molt important, perquè molt sovint afecta dones grans, i on l'evidència científica acredita que l'impacte no és només en el benestar, és, a més, en la pròpia salut física de les persones. La soledat pot ser tan nociva com altres factors

de risc clàssics, com fumar o una alimentació poc saludable. I sabem que una de cada cinc persones a Catalunya pateix una situació de soledat no desitjada. Aquesta situació requereix un exercici transversal del disseny de la política pública i no pot descansar només en la bona voluntat o en alguns pocs actors, sinó que ha de ser un exercici de política pública, i així ho estem fent.

En el torn de rèplica podem aprofundir en com estem abordant o impulsant aquestes tres grans línies estratègiques dins de la Direcció General de Gent Gran, però els principals instruments, ja ho avanço, són l'estratègia per a una societat longeva. Això ha de ser una estratègia des del màxim consens, com deia, que va ser engegat per l'equip anterior, però creiem que és el moment de fer-ho. Aquesta iniciativa del pacte nacional per l'envelliment, doncs, estarem expectants a veure com es concreta; pot ser també una iniciativa, diguéssim, alineada amb aquesta línia.

Un altre instrument clau és la futura llei de la gent gran, que està en tràmit parlamentari, que ha de consolidar drets, reconèixer els drets de les persones, lluitar contra aquesta invisibilització d'aquesta importància cabdal d'aquestes polítiques públiques que hem de desenvolupar i també, doncs, fixar garanties, deures i instruments estables.

El tercer instrument seria l'observatori de la gent gran de Catalunya. Hem de tenir millors dades actualitzades, perquè això ens permetrà copsar la realitat i tenir una reacció de política pública basada en dades i en les millors pràctiques.

I una de les qüestions que sí que hem entomat també durant aquesta legislatura és el reforç del Consell de la Gent Gran de Catalunya. Creiem que aquest és un bon espai de participació, diàleg i proposta, però que, com sempre, hi ha marge per continuar aprofundint, per continuar millorant, i així ho fem i ho continuarem fent.

En conclusió, diputada, crec que compartim els objectius prioritaris de com s'han de dissenyar aquestes polítiques que han de desenvolupar tot un conjunt de mesures noves. Això no ho podem fer només des del Govern de la Generalitat. Aquestes mesures s'han de fer des del territori i, per tant, la col·laboració amb el món local i també amb el tercer sector és fonamental i cabdal. I creiem que ara estem en una posició millor per fer-ho perquè tenim una direcció general amb un encàrrec clar de desenvolupar tot un àmbit de polítiques públiques que fa deu anys no era tan rellevant

—ara ho és, és vital—, i hi continuarem avançant per plasmar-ho en mesures, pressupostos i accions que garanteixin que les persones grans tenen a Catalunya el millor lloc per viure i envellir, com no pot ser d'una altra manera.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn de rèplica, ara, de la diputada, i té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, consellera. Bé, escoltant la seva intervenció, consellera, no he acabat tampoc de veure gaires concrecions, però jo crec que el que ha quedat palès amb la seva intervenció és que el problema no és la manca de diagnosi, el problema no és la manca de discursos, i el problema és la manca de transformació real en la vida de la gent gran. Crec que això és el que ha quedat palès. Perquè quan parlem de polítiques de gent gran no parlem només d'estructura administrativa, no parlem només d'anuncis, de projectes, de programes, sinó de polítiques reals, consellera.

I vostè ha fet aquí referència a diferents actuacions que estan en marxa, però crec que ha sigut molt poc clara, consellera. La suma d'actuacions no és una estratègia, i això és el que avui continua fallant. Continua faltant una estratègia clara de com poder fer front a aquest envelliment de la societat, que ja el tenim aquí. I també cal un lideratge polític real amb uns objectius mesurables, evidentment, i amb un calendari i amb una rendició de comptes. Això crec que és el que li cal en aquest moment a la gent gran o a les persones grans del nostre país.

Vostè també ha fet referència de la Direcció General de Gent Gran, però torno a fer la mateixa pregunta: quin és l'impacte real que té per a la vida de la gent gran aquesta direcció general? Perquè perquè realment sigui una política efectiva ha de tenir un impacte real en la vida de la gent gran, i actualment aquest impacte no el copsem, no l'acabem de trobar, i amb el que ha comentat vostè, tampoc.

La soledat no desitjada, consellera. La soledat no desitjada és un dels temes més importants i més prioritaris a que hauríem de fer front en aquest moment. Crec que tots i totes tenim al nostre entorn, si no al nostre mateix edifici, persones que viuen

soles, que no parlen amb ningú en setmanes –en setmanes, consellera. Persones que viuen soles i a vegades, malauradament, s'han mort soles, i fins que no han passat dies i en alguns casos setmanes els seus veïns no ho han sabut. Llavors, consellera, quina és l'estratègia o què vostè proposa per poder fer front a aquesta realitat.

Tema del maltractament. Jo diria que ens cal fer front a la realitat del maltractament a la gent gran, a l'abús i a l'abandonament, consellera. Perquè només cal que visitem de tant en tant les urgències dels grans hospitals del nostre país i veuran, segons quin dia, quantes persones grans els porten els seus familiars, sobretot si és divendres, i tu, després, quan has donat l'alta, intenta localitzar el familiar perquè el vingui a recollir... Això és una realitat, consellera. Quina proposta té vostè per poder afrontar aquesta realitat?

I ja no només són els hospitals, consellera, també les biblioteques. Algunes biblioteques del nostre país també s'han convertit en espais d'abandonament temporal de les persones grans del nostre país, i crec que aquí..., també li demanem concreció en aquest tema, què té vostè previst o pensat fer per poder reduir al màxim i afrontar aquesta realitat del maltractament a la gent gran.

I miri, consellera, jo avui hi torno a insistir. Li demanem que ens concreti amb polítiques concretes, amb calendaris, amb indicadors i amb una estratègia de país molt clara, perquè si no som capaços de poder concretar i dir realment què és el que farem, com ho farem i en quant de temps i en quin moment ho farem, crec que no estem sent prou honestos amb les persones grans del nostre país.

I mirin, vostès saben que jo vinc d'una cultura on el valor de la gent gran és un valor molt important en l'espai comunitari i en la societat, i des de molt petita m'han ensenyat que una societat, ens agradi o no, al final s'acaba definint per com tu tractes les teves persones grans. I la pregunta que ens hem de fer, consellera, és: Catalunya, el Govern de Catalunya, com vol tractar les seves persones grans?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara és el torn de rèplica de la consellera, i té la paraula l'honorable Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies. Diputats, diputades... A veure, diputada, li intentaré respondre. No sé per on començar, però... A veure, estic d'acord que necessitem concretar. Precisament li he reconegut que en la primera etapa d'aquesta legislatura, en l'àmbit de gent gran, hem entomat tot l'àmbit de dependència, el pla CURA, l'equiparació salarial, la concertació de noves places, nous models també de fixació de tarifes, etcètera, però ara és el temps d'aquesta política, i ho estem intentant plasmar en aquesta estratègia de societat longeva que podem treballar i en els propers mesos podrem també començar a fer pública.

Però crec que hi ha un aspecte fonamental també de la nostra visió, de com hem d'abordar aquest tema, que és des de posar en valor la diversitat d'estratègies per entomar aquest repte tan fonamental. Perquè Catalunya és diversa i crec que aquesta política d'envelliment no s'ha de dissenyar des de Taulat o des del Palau de la Generalitat, s'ha de fer des del territori. I per això jo crec que aquesta estratègia passarà per reforçar aquest contracte programa, passarà per una interlocució amb el món local i amb el tercer sector i passarà per fer que la Direcció General de Gent Gran pugui fer un brou de cultiu, un ecosistema, per veure quines són les millors pràctiques per oferir un menú d'evidència als ajuntaments, sobretot, sobre què funciona.

Perquè hi ha experiències tan diverses que jo, com a consellera, he pogut veure..., com, per exemple, a l'Alt Pirineu, el projecte Vincles, que designava persones, que una era la persona de la perruqueria, l'altra era una dona taxista, i els empoderava per poder tenir un ull en alguna persona gran que viu sola, per tenir-les com a referent i veure..., amb una connexió i amb un seguiment des de serveis socials, fer un seguiment a aquesta persona però integrada en la seva comunitat. Però hi ha models molt diferents. Per exemple, a Vilanova i la Geltrú hi ha una associació de gent gran que fa moltíssimes activitats, té milers de socis. Llavors, a diferents llocs de Catalunya hi ha també un punt de partida que hem d'aconseguir construir entre tots, reforçar.

On sí que necessitem centralitzar –i aquí crec que també tenim espai per recórrer, per això aquest observatori de la gent gran ha de ser impulsat– és en l'àmbit de definir

indicadors, definir models de seguiment, definir avaluació per veure què funciona millor. Per això, això serà una de les estratègies fonamentals. També amb aquesta vocació hem dissenyat un grup de treball d'experts en el marc del Comitè d'Experts per a la Transformació i la Innovació Socials, el CETIS, que precisament ha abordat l'àmbit de l'envelliment de la població. Llavors, en aquest àmbit d'indicadors, de coordinació, de millors pràctiques, això sí que ha de ser potenciat, i així ho estem fent des d'aquesta direcció general.

I sobre l'impacte d'aquesta direcció general, doncs, com deia, estem treballant en aquestes línies. Estem també escoltant la gent gran –una de les qüestions que vostè, diputada, posava sobre la taula. El Consell de la Gent Gran és l'espai d'interlocució per escoltar aquestes veus, i això s'ha reforçat en els últims mesos; és l'àmbit on hem d'exercir aquest lideratge al qual feia menció abans, amb una coordinació de la política pública, impulsant aquesta visió transversal del que necessiten les persones grans, no només des de diferents direccions generals de Drets Socials, sinó també des d'altres àmbits de la Generalitat. La política d'habitatge; també necessitem desenvolupar polítiques més innovadores –i així ho estem impulsant– per a l'àmbit de la gent gran i viure en comunitat i amb autonomia.

I, per últim, una de les altres qüestions on també estem treballant des d'aquesta direcció general i on estem també molt il·lusionats perquè pot ser un canvi substancial és en tot el que té a veure amb la futura agència d'integració socio sanitària. Perquè els professionals sanitaris tenen un coneixement i un contacte amb aquestes persones grans que també és un actiu per, doncs, construir, de manera coordinada i conjunta, un abordatge que combini aquesta proximitat, aquesta expertesa dels professionals sanitaris, amb aquesta visió social de reforçar el benestar en comunitat, amb autonomia i posant per davant la qualitat de vida de les persones grans, que és el que estem treballant per reforçar.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària

300-00324/15

Tot seguit, passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidente. Buenos días, señor Dalmau. 46.597, 8.620, 41.399, 6.874, 19.791, 35.284, 27.306, 96.673, y sigue, y sigue y sigue hasta sumar 1 millón. No son números al azar; son personas. Son las listas de desesperación de la sanidad pública catalana, la segunda peor de toda España.

La degradación que sufre la sanidad no es una percepción, no es un relato, no es una hipótesis ideológica; es la experiencia diaria de estos miles de familias catalanas que sufren la caída en picado de la calidad asistencial mientras ven cómo las listas de desesperación se disparan a su alrededor. Es una realidad diaria para cientos de miles de ciudadanos, que soportan cómo el Partido Socialista y sus socios han convertido el derecho a la salud en una de esas pesadillas en la que intentas escapar, pero no te mueves, en una sala de espera oscura e infinita en la que jamás te atienden.

Las listas de desesperación sanitaria no son una fatalidad, no son un problema puntual; son el síntoma visible de un sistema que ha sido llevado mucho más allá de sus límites, un modelo agotado que ha sido gestionado con improvisación, con parches, con propaganda y priorizando la ideología socialista frente a la salud de los catalanes: la tormenta perfecta que nos ha traído un sistema ruinoso y que ha bajado la calidad asistencial al nivel de la miseria que caracteriza todo lo que es tocado por la barita socialista.

En VOX siempre señalamos que la decadencia de la calidad asistencial se sustenta sobre tres pilares. El primero, sobre el maltrato sistemático de los sanitarios por parte de la Administración pública; profesionales que ustedes han tratado como piezas

intercambiables: se les exige más, se les paga peor, se les ofrece menos estabilidad y en muchos casos se les ignora y se les pisotea, como hace la ministra de su Gobierno con los médicos, que no es ni más ni menos que lo que ha estado haciendo la señora Olga Pané, actual consejera socialista, durante años, mientras estaba al frente del Hospital del Mar.

¿El resultado? Fuga de talento, desmotivación y cuarenta hospitales en Cataluña que se han negado a hacer actividad extraordinaria, disparando en un treinta por ciento las listas de espera. En resumen, un servicio que carece de calidad. No se puede sostener un sistema sanitario sobre el sacrificio permanente de sus trabajadores. Nadie da duros a dos pesetas, y ustedes esto lo saben muy bien. Piénsenlo, porque no hay sanidad sin médicos, sin enfermeros o sin técnicos. Y no hay sanidad con médicos, con enfermeros o con técnicos importados de otras partes del mundo donde la formación sanitaria es deficiente. *(Alguns aplaudiments.)*

El segundo pilar que ha marcado el fracaso del sistema sanitario es el descomunal crecimiento de la población por la inmigración ilegal y masiva. La sanidad no ha sido dimensionada para la realidad demográfica actual, pero ni aquí en Cataluña ni en el resto de España. Los socialistas han abierto las puertas de nuestros hospitales y de nuestros ambulatorios a toda la inmigración ilegal o legalizada fraudulentamente, que, a su vez, ha facilitado la entrada a nuestra sanidad a todo su árbol genealógico. Han aumentado la demanda sanitaria en forma exponencial y sostenida. Y es que, verá, señor Dalmau, más población implica más pacientes, más consultas, más pruebas, más intervenciones. Todo a cargo del bolsillo de los catalanes. Y con menos plantilla, con menos recursos humanos o con unos recursos humanos ineficientes, como son algunos de aquellos profesionales extracomunitarios a los que la ministra obsequia con homologaciones exprés, aun sabiendo que su formación, en muchas ocasiones, no cumple con los estándares europeos.

Al final, la ecuación es clara: cuando un sistema diseñado para atender a una determinada población tiene que asumir mucha más presión sin ampliarse, incluso reduciéndose, la calidad asistencial cae inevitablemente. La magia no existe. Y esto es lo que están sufriendo todos los catalanes: ser los últimos en una sanidad que pagan ellos, pero que disfrutan gratis los que acaban de llegar. Porque verá, señor

Dalmau, no todos los catalanes pueden hacer uso de los privilegios políticos de los que hizo uso Illa colándose y siendo el primero de la fila. (*Alguns aplaudiments.*)

Y el tercer pilar que ha marcado el fracaso sanitario es el despilfarro, la mala gestión y la corrupción. No existe mejor descripción de lo que implica un gobierno socialista. Despilfarro: 160 millones en adoctrinamiento lingüístico; 143 millones en acción exterior para promover la catalanidad en Tuvalu; 390 millones en TV3, la televisión sectaria del odio al servicio del que lleve la batuta –en este caso, ustedes.

Mala gestión: 168 millones de pagos indebidos realizados por el Departamento de Derechos Sociales; 14 millones solo para promover la inmigración; 116 altos cargos con sueldos millonarios solamente en el Departamento de Sanidad; más de 4.500 euros mensuales para todos y cada uno de los MENAs que mantienen ustedes en Cataluña.

Corrupción: los pluses ultras; los casos Mascarillas; hidrocarburos; las mordidas en adjudicaciones amañadas; los Ávalos; los Santos Cerdán; los Leire: la mujer del presidente; el hermano del presidente; el expresidente y sus hijas, y un tal P. S. –que ya nos dirá la UCO quien es– al que todos le reportaban sus fechorías y que ahora tienen en el punto de mira; igual que tienen en el punto de mira a Salvador Illa, cuyo nombre sale en varias ocasiones en los informes policiales. (*Alguns aplaudiments.*)

Estos son los tres pilares que explican el deterioro tan profundo del servicio público más básico, el de la salud, pese a la extorsión fiscal a la que nos tienen sometidos desde la Generalitat de Cataluña a todos y cada uno de los ciudadanos que trabajamos. Impuestos de primera, sanidad de tercera y una gestión sanitaria de quinta regional.

Ustedes anuncian planes de choque que no resuelven nada porque carecen de diagnóstico correcto; inversiones faraónicas que jamás llegan o que se invierten sin tino, atendiendo al famoso criterio socialista del amiguismo «uno para ti, dos para mí» –«corrupción», lo llaman ahora algunos jueces. Se maquillan cifras, se intenta culpabilizar a los trabajadores sanitarios a la par que se activan los medios de comunicación subvencionados para que inunden sus páginas con ridículas proclamas o datos falsarios sobre quién y quién no usa más los servicios que pagamos todos los españoles.

Pero los ciudadanos no viven de sus estadísticas ni de sus panfletos ideológicos; viven en la realidad. Y la realidad que ellos viven es que la sanidad pública en Cataluña está rota, que no funciona, que los profesionales bien formados huyen, mientras aparecen como setas otros con formación deficiente, y que está colapsada por una inmigración que ellos no desean, que no han invitado, y que está financiada por el Partido Socialista y por los separatistas con sus impuestos.

Esa es la realidad que los catalanes sufren. Ese es el diagnóstico correcto que lleva años haciendo VOX y que cada vez más españoles comparten. La falta de una asistencia sanitaria de calidad es el resultado de la incapacidad de gestión del Partido Socialista y de sus socios separatistas. Y la sufrimos todos los catalanes en cada pasillo de urgencias, en cada sala de espera, en cada agenda de especialista colapsada y en cada llamada que no llega. Y se traduce en retrasos diagnósticos, en pruebas complementarias pendientes durante años, en cirugías que llegan demasiado tarde, en visitas maratónicas de profesionales agotados y hastiados a los que la propia Administración les impide hacer el trabajo para el que fueron formados.

Sus políticas sanitarias matan, señores socialistas, matan catalanes y matan españoles. Y lo peor es que ustedes lo saben; lo saben y no rectifican. Y ahora, una vez destrozada la sanidad, ¿cuál va a ser su siguiente paso, señores socialistas?

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per respondre, és el torn ara del conseller. I té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, senyora *vicepresidenta* del Parlament. Moltes gràcies, diputada, per la seva intervenció. Jo li he de dir que, escoltant-la a vostè, l'única cosa que mata són les seves intervencions; ens maten a tots les neurones i, diguem-ne, el llindar ètic de les seves intervencions cau a terra (*aplaudiments*), perquè no correspon ni a la realitat del país ni correspon a les dades. I, a més, li he de dir que és sorprenent que vinguin d'algú com vostè que de professió és metge. Ja li va dir la consellera de Salut en una

intervenció, diguem-ne, que, si aquests són els seus postulats, ja fa bé d'estar aquí al Parlament, no torni a l'exercici de la medicina, perquè són un perill per als pacients del nostre país, eh?

Dit això..., ho dic, perquè, diguem-ne, en el reguitzell d'intervencions que vostès fan cada setmana contra els immigrants a Catalunya, avui tornava de nou el fascicle de la sanitat, que ja els anem col·locant en el col·leccionable que vostès ens entreguen cada mes, en el que ho ajunten tot: el diagnòstic –que s'ha equivocat, tenen errors en les dades– no correspon –ho he dit abans– a la realitat del país i, sobretot, cap proposta per millorar el sistema de salut del nostre país. I, a més, ho fan vostès en aquest moment en el que orgullosament aquest Parlament pot celebrar no només el quarantè aniversari de la restitució, no?... , ai, no, el quarantè aniversari de la llei d'universalització de la sanitat pública feta per Ernest Lluch, que universalitzava el dret a la sanitat, sinó també, doncs, l'any 2017, la recuperació d'aquest element d'universalització, amb el suport ampli de tots els grups de la cambra, que situa el llindar de dignitat del nostre país en un llindar superior, perquè no només ho fem des d'un punt de vista ètic, sinó també des d'un punt de vista eficient dels nostres recursos i dona una garantia d'excel·lència de la sanitat pública en el nostre país.

I l'hi he de dir: és tan equivocat el seu diagnòstic, estan vostès tan desconnectats del conjunt del país, estan desconnectats tant dels pacients, que m'haurà d'explicar vostè per què, diguem-ne, la valoració que fan els ciutadans que s'adrecen a un centre d'atenció primària o a un centre hospitalari està pujant any rere any. Per què l'atenció i la valoració que donen els ciutadans que s'han dirigit aquest any a un CAP el situen en un 7,84? Que ha anat pujant des d'un 7,1, diguem-ne. Va tenir una baixada important en el moment de la pandèmia, en un moment d'un estrès molt important del nostre sistema sanitari, però ha anat pujant any rere any. És que estic per deixar-les-hi aquí, perquè les utilitzi per a les properes intervencions, com a mínim li faran un favor.

En el cas de l'atenció primària, un 7,84 sobre deu, amb un índex de taxa de repetició d'un, gairebé, noranta per cent –un 87,2 per cent– que responen que seguirien anant al mateix CAP perquè estan ben atesos. I és que en el cas de l'atenció hospitalària puja fins a un 8,45 i hi ha un noranta per cent de taxa de repetició. I això es fa en les

enquestes que utilitzem any rere any per veure l'evolució de la qualitat del nostre sistema sanitari. És l'opinió dels pacients.

Jo ara entraré a la resta de dades, però és el que pensen els pacients del sistema sanitari de Catalunya, els que vostè diu, d'alguna forma, representar en aquesta pintura fosca que fa sobre els serveis públics del nostre país, que no respon –ho he dit– ni a la realitat del país ni al treball ingent dels seus professionals ni als recursos que el conjunt d'administracions hi dediquem. Tant és així que aquest any s'ha produït una paradoxa, que és que augmentàvem la taxa de doble cobertura des de l'any 94, havent arribat gairebé al seu pic l'any 2024..., l'any 2025 és el primer any que baixa la doble cobertura –és el primer any que baixa. Aquestes són unes xifres noves, que diuen que el vint-i-nou per cent de la població disposava de doble cobertura sanitària pública i privada, davant del 33,9 de l'any 2024, una disminució de 4,6 punts. Alguna cosa deu estar fent bé el sistema públic de salut del nostre país –alguna cosa deu estar fent bé.

Per tant, augmentem la nota que ens posen els pacients a l'atenció hospitalària i a l'atenció primària i, a més, diguem-ne, baixa el nivell de doble assistència. I, per tant, aquest és un dels objectius que nosaltres tenim.

Però és que, a més, és que és reconegut internacionalment, no? Catalunya –ho saben vostès– pels indicadors de sanitat del país, està entre el nou per cent d'entitats territorials amb millors indicadors de salut dels 467 que analitza l'OCDE; de 467 regions que analitza i avalua l'OCDE, nosaltres estem entre el nou per cent amb els millors indicadors de salut. I és que, a més –ho he dit i ho saben vostès–, superem en tres anys la mitjana europea en esperança de vida –alguna cosa hi té a veure el sistema sanitari–, per damunt de la taxa de la Unió Europea, per damunt de la taxa d'Espanya. I en els casos que situem els anys de vida en bona salut, Catalunya se situa per sobre dels seixanta-vuit anys, mentre que a Europa estem en el seixanta-tres i en el conjunt de l'Estat espanyol en el seixanta-dos per cent.

I vostè fa referència a les llistes d'espera. Jo l'hi he de dir: amb les llistes d'espera tenim un repte, però li vull aportar dues qüestions. Una que té a veure metodològicament i l'altra que té a veure amb quin és l'estat actual de les llistes d'espera. Perquè és cert, el sistema de salut atén milions d'assistències durant l'any,

en un país que té 8 milions..., més de 8 milions de ciutadans. Però és que les llistes d'espera en els casos més greus, les estem reduint en aquest període, no?

Però, a més –l'hi he dit–, metodològicament, en el cas de Catalunya raportem fins a vuitanta-sis, diguem-ne, no?, fins a vuitanta-sis criteris d'intervenció per publicar els criteris de llistes d'espera. Miri si el nostre criteri de transparència és gran que en publiquem vuitanta-sis, mentre algunes comunitats en les que vostès governen no arriben ni a vint-i-vuit.

Jo li faig una aposta: publiquin vostès els mateixos indicadors que publica Catalunya i aleshores comparem els resultats. I veurem quins són els resultats. Vostè, d'això, alguna cosa n'hauria de saber.

I, a més, hi ha un element bastant important en com es computa el temps de la llista d'espera. Nosaltres el computem des de la preinscripció..., ai, des de la prescripció. Computem l'inici de la llista d'espera des de la prescripció mèdica, mentre que hi han altres comunitats que computen el temps de la llista d'espera des de la visita preanestèsica. I, per tant, evidentment, els nostres criteris són més exigents, perquè hem volgut fonamentar un servei públic d'excel·lència i a la vegada transparent, enfocat a la bona gestió. I és per això que publiquem, any rere any, tot aquest llistar de diferents criteris en aquest sentit.

Pel que fa a l'atenció primària, jo li he de dir que cal destacar que el setanta-nou per cent de les demandes, que segons els fluxos establerts han de ser ateses en menys de quaranta-vuit hores, s'estan programant dins d'aquest termini –el 79,8 per cent. Per tant, el vuitanta per cent les estem programant dins del termini establert. D'aquestes, un 69,7 –el setanta per cent– es resolen en les primeres dotze hores, mentre que un 10,1 estan entre les dotze i les quaranta-vuit hores.

Pel que fa referència a l'atenció hospitalària, l'activitat quirúrgica del mes d'abril, l'any 2026, va ser de 143.979 procediments, amb un increment del 0,9 respecte a l'abril del 25; el 92,3 per cent de les persones que es troben en llista d'espera estan dins del termini acordat.

I cal destacar –l'hi he dit abans– especialment el grau de compliment tan alt que tenim en el termini pel que fa a les patologies greus. Així, en el cas de l'oncologia, en el

període recomanat de quaranta-cinc dies, que és el grup que inclou la immensa majoria de processos oncològics, el 98,3 per cent dels tractaments es fan dins del termini. I en el cas de l'oncologia a seixanta dies, tumors de bufeta i pròstata, s'assoleix un 98,9; és a dir, un noranta-nou per cent pel que fa a la cirurgia –també cardíaca–, i el 97,9 per cent en el procediment del conjunt que es fan a dintre de termini.

Pel que fa a les consultes externes, i en relació amb els mateixos mesos de referència, l'activitat de consultes externes ha assolit un increment d'un 1,3 per cent respecte a l'any 2025 i del 12,3 en relació amb el 23, amb un total de 659.000 consultes acumulades durant aquest període. I la llista d'espera s'ha reduït en un u per cent respecte al mateix període del 2025, amb el seixanta-dos per cent trobant-se dins del període recomanat.

Pel que fa a les proves diagnòstiques, aquest mes d'abril, que es va registrar un increment d'activitat d'un 5,3 per cent –perquè el nostre sistema fa front als reptes del nostre temps, que tenen a veure no només amb el canvi demogràfic, sinó, diguem-ne, amb l'envelliment de la població, amb els efectes del canvi climàtic, amb la desigualtat i amb la precarietat, que són elements que afecten sobre la salut de les persones–, tenim més atencions en el conjunt del sistema i seguim atenent el 71,5 per cent de les persones que estan en llista d'espera dins del termini.

I, en aquest sentit –l'hi he de dir–, crec que aquests indicadors posen en relleu un esforç ingent que el Govern del país està fent en un context canviant, en el que no només som més població, sinó que –ho hem dit– més envellida. Per cert, per això també necessitem, entre altres qüestions, el procés de regularització, per poder incorporar noves persones en el nostre mercat de treball que segueixin sostenint també, amb la seva contribució, amb el seu esforç i amb els seus impostos, el conjunt dels serveis públics que sufraguem el conjunt dels catalans.

I és en aquest sentit, diguem-ne que aquesta és l'evolució sobre les llistes d'espera. I, per tant, li demanaria una mica més de criteri amb relació a les dades que vostè exposa.

També l'hi he de dir: ha dedicat dos minuts a les llistes d'espera i després, diguem-ne, vuit o nou al sac habitual de retrets que vostès fan, que apunten a tot i

concretament a res. I, per tant, crec que avui aquesta interpel·lació queda bastant resolta per si sola.

L'hi dic: vocació d'afrontar els reptes que té el país; compromís amb uns serveis públics d'excel·lència; compromís amb els seus professionals; compromís amb la transformació del sistema; compromís amb la bona gestió; compromís amb un sistema que està tensionat, entre altres coses, per l'envelliment de la població, de seguir treballant en reduir les llistes d'espera, perquè nosaltres no estarem satisfets fins que la llista d'espera estigui a zero.

Ara, el que li puc dir és que, segons els terminis indicats, estem majoritàriament dintre del sistema, amb llistes d'espera que s'estan reduint, i gràcies a l'esforç del conjunt dels professionals del sistema sanitari de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora *vicepresidenta*. Bien, somos conscientes de que «presidenta» está aceptado por la RAE; también está aceptado «freído» y «cocreta». Usted mismo. (*Alguns aplaudiments.*)

En cualquier caso, volveré a la medicina porque es mi profesión y porque he estado más de veinte años salvando vidas. Y, mire, que los socialistas, los profesionales de la *corrupción política* y de las ayuditas y de los diputados que, como usted, jamás han trabajado fuera de la política, que ellos no quieran, que ustedes no quieran que yo vuelva a la medicina para mí es un honor. Mire: medallita –*medallita*. (*Alguns aplaudiments.*)

Hoy 914.769 catalanes se encuentran en alguna lista de espera sanitaria. No es un recuento; es que a lo mejor ustedes no saben contar, pero es que casi 1 millón de catalanes están esperando una cirugía, una prueba diagnóstica o una visita con un especialista. Y usted no ha sido capaz de concretar ningún plan para acabar con esta lacra. Solamente ha dicho: «¡Uyuyuy!, que esto..., a ver si usted no vuelve a la

medicina.» Pues, a lo mejor, si vuelvo yo a la medicina se reducen las listas de espera, ¡fíjese usted por dónde! (*Alguns aplaudiments.*)

Dos mil doscientas personas muriendo en Cataluña el año pasado esperando una cirugía, y hoy el Partido Socialista no puede decir que este año no va a volver a repetirse esta tragedia. Para el Gobierno socialista de Illa, ¿a qué nivel de prioridad se encuentra la salud de los catalanes? Del uno al diez, señor consejero, ¿dónde se encuentra? ¿Cuántas vidas más tienen quedarse atrapadas en una lista de desesperación para que este Gobierno se decida a actuar? ¿Cuántas familias más tienen que vivir con la angustia esperando una llamada que nunca llega? ¿Quién asume la responsabilidad de cada diagnóstico tardío, de cada operación retrasada o de cada paciente que empeora? ¿Cuántos españoles más tienen que pagar con su salud las consecuencias de un sistema sanitario desbordado por la inmigración ilegal que ustedes traen? (*Aplaudiments.*) ¿Y cuántas camas van a cerrar este verano por falta de personal sanitario, al que ustedes los socialistas llevan décadas maltratando? ¿Cuántos españoles más tienen que morir, señor Dalmau, esperando una cita para que los socialistas los pongan los primeros de la fila? ¿Cuánto vale hoy la vida de un español en un sistema sanitario donde enfermar significa esperar meses mientras la saturación lo devora todo? ¿Cuánto vale? ¿Vale los 53 millones del rescate del Plus Ultra? ¿Vale los 76 millones del caso Mascarillas, Ábalos, Koldo? ¿O los 180 millones del caso de hidrocarburos, señor Dalmau? ¿Vale los 537 millones del caso Santos Cerdán? ¿Cuánto vale para el Partido Socialista la sanidad de los españoles? ¿Cuánto vale? Díganos. (*Aplaudiments.*)

Los 180 millones de los hidrocarburos servirían para construir treinta y seis centros de salud, uno para el barrio de San Martín o de Ciutadella, por ejemplo, que llevan años de protestas vecinales reclamándolos porque los que hay no dan abasto, igual que en Sant Boi o en el Camp de Tarragona. Y con los 537 millones del caso de los contratos amañados y las mordidas, en el que está imputado Santos Cerdán – importante: de la cúpula de su partido–, podríamos construir siete hospitales –siete hospitales nada menos–: el histórico hospital de Ernest Lluch para aliviar al Parc Taulí; el de Vicente Ferrer, para Rubí y Sant Cugat; el del Alt Urgell; el de Gerona, para aliviar la sobrecarga del Trueta; el del Garraf, o el de Montcada i Reixac, que llevan más de veinte años de retraso. (*Aplaudiments.*) Con los 53 millones de Plus Ultra

podríamos pagar 354.000 visitas de atención primaria. Apunte, señor Dalmau, eso sí que son datos. O con lo robado con el caso Mascarillas podríamos pagar 75.443 días de hospitalización. Siga apuntando –siga apuntando. *(Aplaudiments.)*

Mire, la fórmula que propone VOX es de pura lógica y se basa en una sola premisa: el dinero de los impuestos de los españoles es para dar servicio de calidad a los españoles, con una sanidad centralizada, con un ministerio potente, para que todos tengamos la misma asistencia de calidad que pagamos. Y para una asistencia sanitaria de calidad, primero, hay que cuidar a nuestros profesionales, mejorar sus condiciones laborales y hacer los cambios legislativos necesarios para tener un estatuto médico propio, y sacar de los hospitales las imposiciones lingüísticas.

Hay que acabar con la ley –segundo– de asistencia sanitaria universal, porque no podemos dar cobertura gratuita a toda la inmigración ilegal y a todos sus familiares; se colapsa el sistema, quedando los españoles, que son los que pagan la asistencia, al final de las listas de espera angustiosas.

Y, por último y más importante, hay que acabar con el Partido Socialista y con toda su corrupción *(aplaudiments)*, porque, mientras ustedes sigan gobernando, el dinero de los españoles no llega ni a los hospitales ni a los profesionales ni a la asistencia sanitaria de los españoles, que continúa empeorando, poniendo en riesgo su salud. Y lo volvemos a decir, señor Dalmau, señores socialistas: sus políticas sanitarias están matando españoles. Así de claro.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Diputada, li recordo que existeix... *(Persisteixen els aplaudiments en un sector de l'hemicicle mentre la vicepresidenta primera parla.)* Li recordo que existeix un codi de conducta on es parla del decòrum, on es parla del respecte als altres diputats i diputades i, evidentment, en un marc democràtic, el respecte a totes les formacions polítiques. *(Persisteixen els aplaudiments.)* Per tant, hi ha afirmacions que no s'haurien de fer des del faristol d'aquest Parlament. *(Pausa.)* Si ja han acabat d'aplaudir, recordar que existeix un codi de conducta... *(Es reprenen els aplaudiments)*

en el mateix sector de l'hemicicle. Pausa.) Bé, si vostès creuen que aquest és l'exemple que hem de donar a la ciutadania del que és la política, crec que queden bastant desacreditats. Hi ha unes normes de funcionament, i crec que el respecte a qualsevol persona, independentment de qui sigui que li toca presidir el Ple..., crec que es mereix un respecte. Així ho diu el nostre codi de conducta i, per tant, ens apel·la i ens interpel·la a tots els diputats i diputades. *(Aplaudiments.)*

I ara és el torn de rèplica del conseller, i té la paraula l'honorable Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Moltes gràcies, diputada. Veig que la meva recomanació..., ha dit que per a vostè és un honor; li he de dir que per a nosaltres és una tranquil·litat, en tot cas. I l'altra, que és segura: li he dit que l'escoltem; vull dir que no cal que cridi des del faristol, perquè els diputats i diputades, gràcies a la tecnologia, doncs, ja ho sentim amplificat i, per tant, no cal que cridem per escoltar-nos els uns als altres. En fi.

Hi ha una qüestió de fons que té a veure amb el model de societat, amb el que nosaltres defensem, amb els valors i, des del meu punt de vista, té a veure amb l'ètica i la moral. Això, cadascú..., diguem-ne, lo últim, s'ho apliqui com vulgui. Vostès creuen que hi han ciutadans de primera i hi han persones, que vostès acaben tractant com coses, que tenen menys drets, diguem-ne, i menys raons per existir que d'altres. I la diferència no amb la meva formació política, no amb el plantejament del Govern, sinó amb la immensa majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra, és que creiem que s'ha de tractar amb el mateix respecte i amb la mateixa dignitat qualsevol ciutadà que visqui en aquest país, vingui d'on vingui. *(Aplaudiments.)* Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres.

I són moltes les diferències ideològiques, són moltes les diferències de plantejaments que tenim en aquesta cambra els uns amb els altres, però ens uneix un principi bàsic, que és el respecte a la dignitat humana de qualsevol persona pel fet de ser-hi i d'existir. I aquesta és la diferència entre el seu grup i algun altre de la cambra, i la resta de diputats i diputades. I –l'hi he de dir– no entre la resta de diputats i diputades,

entre vostès i el conjunt de la societat catalana, que no comparteix aquests posicionaments.

L'hi he de dir: no valen dades que jo li expliqui per combatre els seus arguments. Jo li puc explicar –l'hi he dit– quins són els reptes que afronta de fons el nostre sistema sanitari. Li he dit –l'hi he exposat– que, sent les llistes d'espera un repte que té el país..., amb un context demogràfic canviant per l'envelliment de la població, pels efectes del canvi climàtic, com poden veure, amb l'onada de calor, malgrat tot, amb l'esforç del Govern –no d'aquest, del Govern aquest i dels anteriors que hi han hagut– del país, dels seus professionals dels serveis públics, les llistes d'espera a Catalunya estem aconseguint contenir-les i, a més, reduir-les, perquè augmenta l'activitat, hi han més persones que van al sistema sanitari, i reduïm les llistes d'espera en aquells tractaments especialment més greus, com l'hi he dit, en el cas dels oncològics.

I, a més, li he exposat que, atenent quins són els barems i els criteris..., que, diguem-ne, sempre em diu: «No, és que hi ha 1 milió de ciutadans en llista d'espera.» Tant de bo fos zero. Voldria dir que la salut del país és excel·lent. Malgrat tot, vivim en un país de 8 milions, i hi han persones en llista d'espera. Lo important és que les atenguem amb els criteris que ens fixem, que són els estàndards de qualitat. Més del vuitanta, noranta per cent, tant en l'àmbit hospitalari com en l'àmbit de l'atenció primària, són atesos dintre d'aquestes finestres temporals. I és que així ho demostra la valoració que en fan els ciutadans, perquè si, diguem-ne, l'atenció que es presta en els serveis públics de Catalunya fos tan horrible com vostè la descriu, primer, no baixaria la doble cobertura sanitària, com l'hi he exposat, per primera vegada 4,6 punts, i no augmentaria la valoració que en fan els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que són atesos al sistema públic de Catalunya.

Altra qüestió que podem debatre és quins són els reptes que té el país. Vostè comentava sobre les infraestructures sanitàries i els reptes que té. Jo ja sé que el país..., i ho sabem el conjunt de grups de la cambra i ho sap el Govern, quins són els reptes que té el país en matèria d'infraestructures sanitàries. Però que no ha vist que, fruit també dels acords pressupostaris a què hem arribat, fruit de l'acció que també hem recollit del testimoni de governs anteriors, hem inaugurat vint-i-cinc nous CAPs, centres d'atenció primària, al conjunt del país? És que jo... Pot anar a Pineda. Vagi a

Pineda, veurà el nou centre d'atenció primària. Vagi a Sant Fruitós de Bages, que veurà el nou centre d'atenció primària. Esperis a després de l'estiu, que en podem inaugurar vint-i-vuit més a partir de... Vagi a Almenar, on veurà el nou centre d'atenció primària. És que no ha anat vostè al Trueta? És que no ha vist l'esforç que està fent aquest Govern, que ha desbloquejat l'ampliació del Trueta, el nou edifici de consultes externes del Clínic, el nou bloc quirúrgic de l'Hospital de Móra, el nou bloc quirúrgic i de consultes externes al Trias i Pujol? Que no ha vist vostè el desbloqueig de l'ampliació de l'Hospital Clínic, el nou Verge de la Cinta, que crec que tindrem ocasió aquesta tarda de parlar-ne? I, per tant, aquest és l'esforç. Que no ha vist vostè el desplegament que ha fet el Servei d'Emergències Mèdiques al conjunt del país? És que vostès no han vist els 1.900 professionals que s'incorporen, de residència, a Catalunya?

I, per tant –l'hi he de dir–, aquesta és la fotografia real d'un país; d'un país que té reptes, evidentment, però amb un estàndard moral i d'atenció dels serveis públics que està molt per sobre dels que vostès utilitzen en les seves interpel·lacions parlamentàries. I l'hi he de dir: vostè ha dit que és un honor, i per nosaltres és una tranquil·litat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya

300-00329/15

Tot seguit passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya; presentada pel Grup Mixt. Per exposar-la, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Hi ha una manera molt estesa d'entendre la política –és la de parlar d'allò que durant generacions ha generat consens, evitar les qüestions

que afecten bona part dels partits avui representats en aquest hemicicle i ajornar indefinidament els debats que poden incomodar el poder i qüestionar els llocs comuns del moment— que, si bé és legítima, no és la nostra. Aliança Catalana vam entrar en aquesta cambra per assumir la responsabilitat de portar al Parlament aquells debats que altres grups esquiven, no perquè ens agradi la controvèrsia, sinó perquè estem convençuts que la pitjor manera d'afrontar el problema és fingir que no existeix.

Hem interpel·lat aquest Govern sobre la presència del vel islàmic i hem demanat que aquest Parlament afronti sense por el debat sobre la proliferació de les mesquites i sobre la necessitat de garantir que qualsevol centre de culte desenvolupi la seva activitat dins els principis democràtics del respecte i l'ordenament jurídic. Hem posat damunt de la taula la crisi demogràfica que viu Catalunya, el descens de la natalitat, l'envelliment de la població i les conseqüències que aquests fenòmens tenen sobre la sostenibilitat econòmica, social i nacional del nostre país i la insostenibilitat de l'actual sistema de pensions. Hem defensat la necessitat de recuperar la nostra sobirania alimentària, de protegir el sector primari, de garantir la continuïtat dels agricultors, ramaders i pescadors catalans, i de reduir la dependència exterior d'un món cada vegada més inestable.

Compareixem per plantejar una altra qüestió que, curiosament, genera consens, i molts no s'atreveixen a abordar-ne les causes: la corrupció a Catalunya. I és la nostra obligació política i moral posar en evidència aquelles pràctiques que, sense ser necessàriament delictives, van degradant lentament la qualitat de les nostres institucions, reproduint dinàmiques que converteixen el poder en una xarxa de dependències, de favors recíprocs i de fidelitats personals, que fan que la ciutadania arribi a la conclusió que les institucions han deixat de servir per al bé comú per començar a servir els interessos partidistes, corporatius o particulars.

Fa massa anys que la política catalana viu instal·lada en una contradicció permanent: d'una banda, tots els governs proclamen solemnement el seu compromís amb la transparència, el bon govern i la lluita contra la corrupció, però, per una altra banda, observem que no és així. Organismes que es multipliquen sense que ningú sàpiga exactament en què consisteixen i per a què serveixen; administracions cada vegada més grans, però no més eficients; càrrecs que canvien d'una institució a una altra

sense abandonar mai l'òrbita del poder; persones que avui regulen el sector i que demà passen a treballar per a les empreses que ahir van supervisar; concursos públics que acaben beneficiant els mateixos operadors. Veiem subvencions, convenis repetits, fundacions afins, assessors eventuais, empreses públiques que escapen del control ordinari i organismes que semblen existir més per satisfer equilibris polítics que no pas per necessitats col·lectives.

Quan Aliança Catalana parlem de corrupció no ens limitem a casos que acaben davant dels tribunals; estaríem cometent un greu error. Perquè considerem que les nostres institucions i la salut democràtica en general no es degraden només pels delictes únicament que es poden jutjar; es degraden per pràctiques que poden ser perfectament legals i, tanmateix, profundament incompatibles amb l'ètica pública. Existeix, evidentment, la corrupció criminal; la que coneixem tots: la dels suborns, les comissions il·legals, la malversació, el tràfic d'influències o el finançament irregular dels partits. És la corrupció que apareix als titulars dels diaris, la que investiga la fiscalia i la que acaba, si s'escau, davant dels jutges.

Però existeix també una corrupció administrativa, molt menys visible i probablement molt més estesa. No necessita sobres plens de bitllets ni comptes bancaris a l'estranger, sinó que en té prou alterant lentament el funcionament normal de les institucions. I es produeix quan un procediment deixa de buscar millor candidat i passa a buscar el candidat més convenient; és a dir, quan un concurs deixa de perseguir la millor oferta, però comença a perseguir l'oferta prevista, o quan una empresa pública deixa de servir els ciutadans i comença a servir els interessos dels qui l'han creada. Aquesta corrupció no sempre es veu, no sempre deixa rastre penal, però va deformant progressivament l'Administració, fins al punt que acaba perdent la seva neutralitat.

I existeix una tercera corrupció, probablement la més difícil de detectar i que també és la corrupció més destructiva, que és la moral, aquella que apareix quan el poder deixa de sentir-se temporalment i quan els governs ja no es perceben com a administracions provisionals dels recursos públics, sinó com a propietaris de les institucions. I d'aquesta hi han participat bona part dels governs que formen aquest hemicicle: Junts, Esquerra, PSC, principalment. Aquest tipus de corrupció, extraordinàriament perillós perquè acaba transformant la cultura política, no comença

quan algú roba, comença molt abans, quan una persona accepta exercir una responsabilitat pública sabent que no té ni la preparació ni l'experiència ni la independència necessàries per exercir-la amb rigor. A partir d'aquest moment, el càrrec deixa d'estar al servei de l'interès general i passa a dependre inevitablement dels qui l'han nomenat. És precisament aquí on crec que ens trobem i que voldríem discutir.

Això és profundament injust, injust per a milers de servidors públics que cada dia exerceixen la seva feina amb professionalitat, honestedat i independència. I no ens equivoquem. Quan denunciem aquestes pràctiques, no estem posant en sospita la funció pública; el que denunciem és la instrumentalització política de la funció pública. Són dues coses radicalment diferents. Hi ha un altre fet igualment preocupant que sovint passa desapercbut –no pas per nosaltres ni per la major part de ciutadans–, que és la progressiva confusió entre Govern i partit. Les institucions democràtiques existeixen per servir el conjunt de la ciutadania, no els interessos electorals de cap formació política. Aquesta afirmació sembla tan evident que gairebé fa vergonya d'haver-la de recordar.

I tanmateix, és precisament aquí on moltes democràcies comencen a fallar. Quan la comunicació institucional es confon amb propaganda, quan els recursos públics serveixen per reforçar el relat polític del Govern de torn, quan organismes que haurien de mantenir una estricta neutralitat passen a actuar segons els criteris d'oportunitat partidista, quan determinades actuacions i entitats saben que la seva supervivència econòmica depèn de mantenir una determinada proximitat amb el poder polític, és quan es consolida la cultura de la dependència, una cultura on tothom sap què convé fer per continuar formant part d'aquest sistema.

És així com neix el clientelisme, que no necessita comprar voluntats, sinó que les acaba fabricant. Quan depèn permanentment del favor polític, difícilment podrà exercir amb plena llibertat la seva funció crítica, ja sigui l'empresari que sap que gran part de la seva facturació depèn d'aquests contractes, que s'ho pensarà dues vegades abans de denunciar irregularitats, o l'entitat, l'entitat o mitjà de comunicació que rep subvencions recurrents, que actuarà amb prudència davant de qualsevol decisió del

Govern, o el directiu nomenat a dit, que serà conscient de que el seu futur professional depèn del mateix poder que l'ha designat.

Aquesta és la gran assignatura pendent a Catalunya. I hem de deixar de parlar de pràctiques aïllades i començar a desmuntar aquests autèntics ecosistemes que s'estimen com a habituals: les portes giratòries, les licitacions redactades a mida, el fraccionament artificial de contractes, l'ús abusiu de les subvencions direccionals, la proliferació d'organismes instrumentals o la manca efectiva de la rendició de comptes, que ja no són fenòmens independents, sinó que formen part d'una mateixa manera d'entendre el poder. Es reforcen mútuament i es protegeixen entre si, i tots responen a una mateixa lògica: augmentar la capacitat de decisió política mentre es redueixen els mecanismes de control. No ens enganyem amb el llenguatge que alguns anomenen «errors administratius o irregularitats o males praxis», sovint senzillament són trampes.

Moltes gràcies. Seguirà la interpel·lació, però no tinc temps de...

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, li he de dir que m'ha sorprès positivament el to de la seva intervenció i, tot i que crec que hi ha coses que vostès barregen amb les que no estic en absolut d'acord –i vostè ha començat fent una apel·lació al vel islàmic, que crec que no té a veure amb el fons de la qüestió que vostè porta–, vostè ens ha fet una reflexió de fons sobre algunes coses que interpel·len..., vostè ha dit la moral, bé, la governança del sistema del país.

Jo vull fer, en primer lloc, una declaració de principis, perquè crec que ens interpel·la el conjunt de la cambra i el conjunt de la societat. Cal fer una defensa estricta que la política i el servei públic no són corruptes, que els servidors i les servidores públics no són corruptes i que la immensa majoria de la gent que ens dediquem al servei públic, ja sigui els que avui estem al Govern, ja siguin els que hi han estat abans, ja siguin els batlles i batllesses que hi ha al conjunt del país, regidors i regidores, la gent

que està en els consells comarcals, no ho són; que són persones que estan al servei de la comunitat i al servei del país. Perquè ens farem un mal a tots plegats com a institucions si comencem a introduir, diguem-ne, el virus de l'ombra de dubte sobre tot i tothom. Perquè, a més, els hi he de dir, viatja en moltes direccions això.

Una altra cosa és la nostra actitud de contundència extrema davant dels fenòmens de la corrupció. I crec que sobre aquest element –a mi m'ho han sentit dir en moltes ocasions– sento personalment repulsa i indignació, justament, pel mal que fa a tantes persones que estem en aquest Parlament, que estem al capdavant de les institucions del país, servint justament el país. I crec que aquesta és una afirmació que nosaltres hem de fer, perquè recorro el país i parlo amb molts alcaldes i alcaldesses que –també els hi he de dir– n'estan tips, que el que volen és tirar endavant, tirar endavant el país, poder construir habitatges, desencallar una llicència d'activitat econòmica perquè s'instal·li una fàbrica en el poble, permetre que un projecte de regadiu funcioni... I aquest clima que a vegades es genera, que genera aquesta ombra de dubte sobre tot i tothom, no ens ajuda.

No obstant, crec que algunes de les reflexions que vostès han fet –l'hi he de dir– com a mínim són vàlides perquè les puguem discutir. Ara, el principal element diguem-ne de barrera sobre la qüestió és la llei. Avui, per sort, ens hem dotat d'un sistema de governança que aprofundeix sobre els controls en el conjunt del sistema. I, per tant, quan vostè parla de l'adjudicació de contractes públics, jo no hi estic d'acord –no hi estic d'acord. Cada dia s'adjudiquen al país milions de contractes públics i s'hi pot estar d'acord més o menys, L'estructura política intervé en l'orientació estratègica del disseny d'una política pública? Li asseguro que no, en absolut, en la designació d'una mesa de contractació, que a més saben vostès que, a més, està en mans dels professionals i dels servidors públics del país.

Ara bé, això no vol dir que no tinguem..., que tota la feina estigui feta. Això significa que encara tenim feina per fer, en alguns àmbits, de millora de la governança del país. I el Govern, en el marc del procés de reforma de l'Administració, n'ha apuntat alguns que crec que són importants –que crec que són importants– des del punt de vista d'aprofundir en la governança pública, en el nostre país, en diferents àmbits.

En el cas de les empreses del sector públic de la Generalitat, la introducció de la figura dels consellers i conselleres independents, dels membres independents, a raó –a raó–, diguem-ne, del que estan fent les bones pràctiques al conjunt del sector corporatiu a la Unió Europea i, per tant, prescindir del que en diríem «consellers i conselleres dominicals» per poder tenir la presència de membres independents en els consells d'administració per garantir el seu bon funcionament, perquè siguin un element de tolerància a la discrepància, de no ús de la informació com a arma de poder i, per tant, d'enriquir la governança del conjunt del sector públic. I, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat ha pres un pas endavant sobre aquest element. Per cert, sense retribuir; sense retribuir professionals independents de molts sectors que exerceixen la seva tasca d'aportació, control i vigilància sobre el país.

L'altre –l'han apuntat–, sobre l'element de la professionalització de l'Administració pública. L'hi diu algú que defensa la política. Crec que els alcaldes i alcaldesses del país..., que la política té un sentit –té un sentit. Això no vol dir que creguem, a la vegada, que en la implementació de les polítiques públiques haguem d'avançar cap a un sistema més professionalitzat en l'Administració pública de la Generalitat. I és per això que el Govern ja ha dit que portarà en aquest Parlament la llei del directiu o directiva pública professional, que espero que compti amb el suport majoritari de la cambra, perquè, a més, respon a la petició i a l'acord. Hi ha el projecte de llei a l'acord, diguem-ne, amb el Fòrum d'Entitats de la reforma de l'Administració, que han subscrit més de tres-centes entitats del nostre país i que, per cert, molts dels grups parlamentaris que aquí estem ho portaven en els programes electorals.

I, per tant, crec que aquest és un pas important que hem de fer. I l'hi diu algú que..., ja dic, crec que hem de poder empoderar també l'estructura política per prendre les decisions, perquè, escolti..., sembla allò del Rajoy, no?, «el alcalde..., los vecinos que escogen al alcalde». Vull dir, la gent ha votat el seu alcalde o alcaldessa i l'hem d'empoderar perquè pugui prendre decisions i perquè les pugui fer efectives. Evidentment, amb el control de la legalitat, però en la seva implementació..., hi ha molts alcaldes i alcaldesses que es queixen justament d'això. Hi ha molts alcaldes i alcaldesses que es queixen que justament ells, que són els qui tenen legitimitat democràtica, no poden tirar endavant les polítiques per les que han estat escollits, i

veuen les dificultats no només, a vegades, de la pròpia estructura tècnica –també l’hi he de dir–, de tota la norma burocràtica que entre tots plegats hem fet.

I, en aquest sentit –l’hi he de dir–, ha de ser compatible empoderar l’estructura política amb el seu exercici de planificació estratègica, de decisió estratègica i, a la vegada, en la implementació de les polítiques públiques, avançar en lleis com la del directiu públic professional. Aquest és un element important que el Govern ha dit que posarà damunt de la taula.

Hi han altres qüestions que vostè ha comentat sobre els mitjans de comunicació i li dic que aquest Govern també portarà –no sé si..., abans de l’estiu, no; però després de l’estiu, ho espero–..., que sigui la llei, per exemple, de l’Agència Catalana de Notícies, perquè ens sembla una anomalia democràtica que l’Agència Catalana de Notícies estigui en dependència directa del Govern i creiem que ho ha d’estar del Parlament. Podria haver passat abans? No ha passat. El Govern ho impulsarà en aquest sentit, justament amb la vocació de poder tenir un sistema de mitjans –també l’hi he de dir– més transparent i més professional.

Crec que aquestes són les reflexions de fons que nosaltres hem de fer en el marc d’algun dels processos que el Govern ha iniciat des del punt de vista de la reforma de l’Administració. També la llei de l’Escola d’Administració Pública de Catalunya, el reforç que estem fent des del punt de vista del nomenament de secretaris interventors. Crec que aquest és un debat que el país s’ha de permetre tenir. Ara bé, insisteixo en el que he dit abans: no ens farem un favor com a país, malgrat el soroll, les notícies, les realitats, afectin a qui afectin..., no ens farem un favor com a país si situem, davant dels ulls de la ciutadania, la política i les institucions com un espai de corrupció, perquè no és veritat.

És la política en aquest país la que va permetre reprendre la universalització del sistema de salut a casa nostra. No estava el meu Govern al capdavant, però va ser el conjunt de les forces parlamentàries que ho van impulsar. És la política, la que ha decidit impulsar transformacions en la xarxa hospitalària que he dit abans, en els centres d’atenció primària. És la política en aquest Parlament, la que, aprovant els pressupostos, ha decidit avançar en drets per al conjunt de la ciutadania o en

infraestructures en el conjunt del país. I aquesta és una reivindicació que hem de fer: la política com un espai noble de servei públic en el país.

I ho dic en defensa del conjunt dels diputats i diputades de la cambra i del conjunt d'electes del país i del conjunt de servidors i servidores públics del país que estan en representació, diguem-ne, dels ciutadans i ciutadanes. I, evidentment, des de la repulsa a qualsevol cas de corrupció, a les pràctiques que no són correctes, a les fallades que té el propi sistema, la nostra tasca és també reivindicar la noblesa de la tasca a la que nosaltres ens dediquem, que no és cap altra que la de servir els ciutadans i ciutadanes del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Hi ha una part que no he pogut acabar; després li faré comentaris sobre el que vostè m'ha dit, també.

Si posem alguns exemples en el debat, n'hi ha prou amb redactar un plec de condicions extraordinàriament específic i oficialment a qualsevol empresa que s'hi pugui presentar. El mateix succeeix també amb les fraccionaments artificials de les dades dels contractes. Si una prestació unitària es divideix artificialment i passa en diferents contractes menors, la qüestió no és si aquella pràctica és legal o no, que sí que ho és, la qüestió és si respectar l'esperit de la norma és coherent.

La mateixa reflexió és aplicable al sistema de subvencions. I aquí, particularment, és escandalós el que veiem. Sense deslegitimar-ho, les subvencions són una eina sovint imprescindible que haurien de permetre impulsar projectes culturals, socials, científics o econòmics que difícilment podrien desenvolupar-se sense el suport públic. Però el problema apareix quan aquest deixa de ser un instrument de política pública i es converteix en un instrument de política de dependència. Quan determinades entitats, com, posem pel cas, la DGAIA o la Fundació Resilis, que són les que més han sortit aquí –les hem triat a l'atzar, no per cap altre motiu; no hi vegin...– de manera reiterada

i sense cap avaluació rigorosa, els resultats i els criteris objectius es difuminen darrere de conceptes excessivament genèrics o quan la renovació de les ajudes acaba depenent més de la proximitat institucional que no pas de l'impacte social dels projectes, estem davant d'una corrupció política que hauria sigut evitable.

Els organismes instrumentals, Catalunya els ha anat construint al llarg dels anys, amb una administració extraordinàriament complexa, amb un munt d'empreses públiques –societats mercantils, fundacions, consorcis, agències, observatoris, instituts, tota mena d'ens– i amb personalitat jurídica pròpia que conviu amb l'Administració general.

Després hi ha les portes giratòries, que aquest és un fenomen que s'analitza únicament des d'una perspectiva ètica. Quan una persona que ha ocupat una responsabilitat pública passa immediatament a treballar a l'empresa directament afectada per les decisions que ella mateixa havia contribuït a adoptar, el problema no és la possible existència d'un conflicte d'interès, és més preocupant el missatge que es transmet a la societat. Totes aquelles pràctiques comparteixen una característica comuna: la dificultat d'exigir responsabilitats. Aquesta absència de rendició de comptes és probablement el fertilitzant més eficaç de qualsevol sistema corrupte dels que sustenten el poder, que haurien de saber que la presentarem en una propera moció i que hi poden votar favorablement, si volen.

Per això Aliança Catalana els hi proposem i els hi exigim el reforçament de la transparència pública exhaustiva en el temps de totes les adjudicacions, contractes i subvencions; nomenaments per mèrits i creació d'un sistema independent i transparent per a la selecció d'alts càrrecs i directius d'ens públics, amb proves objectives i comissions de selecció selectives mixtes entre tècnics i representants de la ciutadania; fi de les portes giratòries, establint un període de refredat d'almenys cinc anys perquè els càrrecs puguin optar a entrar a les posicions d'empreses relacionades amb la seva àrea d'influència; limitació salarial, topall retributiu per als alts càrrecs directius del sector públic, i reforma del finançament dels partits i grups parlamentaris, reduint dràsticament o eliminant progressivament les seves assignacions polítiques. Els partits s'han de finançar principalment de les quotes dels militants i donacions privades transparents i limitades, i sota el control estricte de la

Sindicatura de Comptes. Independència dels mitjans a fi de les subvencions de mitjans privades. La Generalitat ha de poder donar suport a la llengua i la cultura catalana i ho ha de poder fer finançant mitjans que depenguin del poder jurídic. L'òrgan independent antifrau amb els poders de veritat, i reforçar l'Oficina Antifrau. Reforma de la contractació pública amb les licitacions cent per cent electròniques, amb plecs estandarditzats, criteris d'adjudicació, objectius i major pes de la qualitat real.

I sobre la seva intervenció, no és l'ombra de dubte, vicepresident, és una evidència. Amb la contractació, una de les coses és com s'ha de fer, i l'altra és realment com es fa. Si no li discutim que s'hagi de legitimar els alcaldes; tot el contrari: clar que els necessitem, i ells ho necessiten. Els mitjans de comunicació no poden viure de subvencions, han de fer igual que l'empresa privada: si són autosuficients poden tirar endavant; si no, no, tret dels mitjans de la corporació audiovisual de Catalunya, que lo que sí que s'ha de fer és controlar en què es gasten els diners més del que s'està fent ara. Disculpeu.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, jo crec que, honestament –l'hi he dit abans–, crec que vostès a vegades equivoquen el diagnòstic i això no ajuda algunes de les propostes, tot i que d'altres, diguem-ne, puguin ser coincidents amb elements que formin part de debats que hi ha, en aquesta cambra.

L'hi he dit abans: s'escampa, especialment fonamentat per les formacions ultres, per les formacions populistes, pertot arreu, una ombra de dubte sempre sobre els serveis públics del país. Jo li dic que n'hi han algunes que són ideològiques i n'hi han d'altres que, bé, també ho són, però responen a interessos molt concrets que tenen a veure..., d'aquells que, diguem-ne, es volen fer amb el negoci que hi ha darrere dels serveis públics o convertir els serveis públics en un negoci. I després apareixen –l'hi he de dir–, diguem-ne, plataformes, grups, etcètera, que utilitzen informació pública que

està justament al servei de la ciutadania en un acte de transparència, per tornar-lo en contra, a vegades, de les institucions. No l'hi dic per la intervenció que ha fet vostè. L'hi dic..., per exemple, no?, han aparegut aquesta colla de webs que criminalitzen les subvencions en el país. I ara tot el país en va ple com si, diguem-ne, una subvenció fos *per se* una cosa negativa al servei de la comunitat. I –l'hi he de dir– jo per això dic que hem de fer una defensa conjunta del sistema, perquè..., vaig intentar-ho fer en una intervenció anterior. La piscina de Ciutadella o de Sant Martí de Maldà, que vaig anar a inaugurar la setmana passada, és gràcies a una subvenció –és gràcies a una subvenció. El centre de dia especialitzat en malalties neurodegeneratives Els Pilars, de Tàrraga, és gràcies a una subvenció. La xarxa de reg a la Pobla de Massaluça és gràcies a una subvenció. Les plaques fotovoltaïques de Vallcebre és gràcies a una subvenció. El treball que estem fent amb les empreses, diguem-ne, o el sector agrari en les demarcacions del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre és fruit també de les subvencions que ens permeten els fons nuclears. I, per tant, crec que hem de poder, tots plegats, fer un debat acurat –acurat– sobre els recursos del país.

I hi han subvencions que ens permet la normativa establir-les per convocatòries obertes; d'altres no, perquè van a un col·lectiu específic o a una entitat específica. Si volem fomentar l'ús de la llengua a la Catalunya Nord, doncs, aquest Govern ha augmentat la subvenció a la Bressola. I crec que ho hem fet correctament. I ho vam poder fer primer amb una subvenció directa; gràcies, ara, que hi han pressupostos, amb una subvenció nominativa. I, en aquest sentit –ho dic–, forma part de la tasca que tenim al servei públic.

Després, hi ha la cosa –que, l'hi he de dir, és més propensa a les intervencions que contesto habitualment del Partit Popular que no de la seva, no?, aquesta cosa–..., els «xiringuitos», el «xiringuito»; que abans estàvem acostumats a *El chiringuito*, que era una altra cosa, diguem-ne, una cançó de l'estiu. I ara, els «xiringuitos»; quan es fa referència a l'Administració és els «xiringuitos». I aleshores s'utilitzen consorcis, fundacions, etcètera. Vostès, quan entren a un centre hospitalari del país, veuen el logo del Servei de Salut de Catalunya. Ara, no es pregunten quina és la fórmula jurídica que hi ha darrere, no? Doncs aquesta és la gràcia del país: que vostès no saben com està organitzat, però està organitzat de la forma més eficient possible o de la forma de col·laboració més eficient possible.

Vostès, quan van a la Fira de Barcelona, el Consorci de la Fira de Barcelona és un «xiringuito» o no? La Fundació Mobile World Capital és un «xiringuito» o no? El Consorci Sanitari de Terres de l'Ebre és un «xiringuito» o no? Per tant, voler confondre totes les formes d'organitzar l'Administració amb aquesta cosa dels «xiringuitos» crec que tampoc fa un favor.

I, per tant, hi insisteixo, fem una reivindicació, el conjunt dels que estem aquí, en favor de la política, en favor del servei públic, amb totes les nostres diferències ideològiques, però no malmetem allò que ens uneix, que és el servei al país –des de les nostres diferències que puguem tenir, que són legítimes, de les diferents mirades–, perquè menystenim i fem mal a la confiança que la ciutadania té dipositada en les institucions.

I l'altra cosa és que assenyalem, que vostè ho ha fet, alguns dels reptes que tenim; en alguns podem coincidir, en altres no. Tenim un repte –l'hi he dit–, crec, en la professionalització de la direcció pública en el país? Sí, i el Govern portarà una llei sobre la qüestió. Tenim un repte sobre la major pluralitat en el cas, no?... , doncs, en l'ecosistema de mitjans de comunicació? Per això el Govern portarà la llei de l'Agència Catalana de Notícies. I crec, per tant, que aquest és el sistema –ho he dit– sobre el paper de l'Escola d'Administració Pública, sobre altres qüestions que tenen a veure amb la governança del conjunt del sector públic de la Generalitat. Aquest és el repte que tenim: permetre'ns avançar, des de les nostres discrepàncies i les nostres diferències, en un millor servei públic. I li he de dir que crec..., ho he expressat abans en el cas de la sanitat, un dels espais on més consorcis i fundacions hi han, diguem-ne, perquè és la forma descentralitzada que tenim de servir el conjunt del territori, atenent la nostra realitat; que els ciutadans així ho valoren, com he dit abans, augmentant la nota en l'atenció sanitària en el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i deu minuts.